

၂၀၁၆

ကောင်ကင်မရှိတဲ့မြို့

GRAPHIC DESIGN
THEIN SHWE KYI

အခန်း (၁)

အိပ်ရေးမဝခင်မှာပင် စားပွဲတင်နာရီလေးဆီမှ နှိုးစက်သံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မြည်လာသည်။

မထချင်သေးဘူး။ လုံးဝကို မထချင်သေးဘူး။ အိပ်ရေးမဝသေးခင် အိပ်ရာထဲကနေ ထခဲ့ရ တဲ့နေ့ရက်တွေ သိပ်များနေခဲ့ပြီ။ ဒီနေ့တော့ လူတစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်ရိုက်ထားသလို နာကျင်လျက် လှုပ်ပင်မလှုပ်ချင်ပါ။

ကျွန်မ ဇွတ်မှိတ်ပြီး ဆက်အိပ်နေလိုက်သည်။ ပြဿနာမရှိ။ တစ်အိမ်လုံးမှာမှ ကျွန်မတစ် ယောက်တည်းမို့ အတင်းအကျပ် လှုပ်နှိုးမည့်သူလည်းမရှိ။

ငါးမိနစ်အကြာမှာ နှိုးစက်သံနောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မြည်လာပြန်သည်။ ဒီနှိုးစက်ကြီးက ကျွန် မ ထမပိတ်မချင်း ခဏခဏ ထမြည်နေဦးမှာ သေချာသည်။ မျက်လုံးများကို မဖွင့်သေးဘဲ အိပ်ရာ ထက် ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်၏ ။ လက်တစ်ကမ်းမှာပင် ရှိနေသော နာရီဝိုင်းလေးကို လှမ်းယူပြီး ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

မျက်လုံးများကိုလည်း လက်နှင့်ပွတ်သပ်ရင်း ကြိုးစားဖွင့်လိုက်၏ ။ နာရီကိုလှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ အမြဲမြင်နေကျဖြစ်သည့် ခြောက်နာရီခွဲပြီးငါးမိနစ်။

“ ဟူး မထလို့မဖြစ်သေးပါဘူးလေ ”

တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ရင်း မွေ့ရာထက်မှ ထလိုက်သည်။ ရေမိုးချိုးပြင်ဆင်ခြင်းကို ဆယ့် ငါးမိနစ်နှင့်အပြီးလုပ်ရ၏ ။ အိမ်ကနေ ကျွန်မ အလုပ်လုပ်သည့် မိနီမတ်လေးသို့ ခပ်သွက်သွက်လမ်း လျှောက်ရမည့်အချိန်က ဆယ်မိနစ်။ ဒီလိုသာဆို အလုပ်ချိန်ခုနစ်နာရီအမီ ကျွန်မ ရောက်သွား မည်။

ကွက်တိပါပဲ။ ကျွန်မရဲ့ အချိန်ဇယားတွေက ဘယ်တုန်းကမှ လွဲချော်ခဲ့ဖူးတာ မရှိပါ။ ဒီနေ့ ထူးခြားနေတာက တစ်ခုပါပဲ။ မနက်ပိုင်း ကျွန်မ

အလုပ်လုပ်တဲ့သင်တန်းက အခန်းဖွဲ့စည်းပုံ အ သစ်ပြန်ပြင်တာမို့
အားလုံးဝိုင်းကူလုပ်ကိုင်ပေးရတော့ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေခြင်း ဖြစ်
သည်။

ညခုနစ်နာရီကနေ မနက်ခြောက်နာရီထိ လုပ်ရသော
နှစ်ဆယ့်လေးနာရီဖွင့်သည့် မိနီမား ကတ်လေးမှာ ညပိုင်းဆင်းရသည်မို့
တစ်နေ့လုံးမှာ ကျွန်မအတွက် သက်သောင့်သက်သာနားရ သည့်အချိန်က မနက်ပိုင်း
အလုပ်ပြီးသည့် ညနေလေးနာရီကနေ ညခြောက်နာရီခွဲထိသာပဲ။

မားကတ်ထဲသို့ ကျွန်မ ဝင်လိုက်သည်နှင့် မနက်ပိုင်းအလုပ်ဝင်သော
သီတာ့မျက်နှာက ပြုံး ရွှင်သွားသည်။ သူလည်း ပြန်ချင်နေရှာပြီပေါ့။

“ ကဲ ပြန်ချင်ပြီမဟုတ်လား၊ မနက်က သင်တန်းမှာ ပင်ပန်းထားလို့ ငါက
လာချင်စိတ် တောင်မရှိဘူး၊ မဖြစ်နိုင်လွန်းလို့ ထွက်လာခဲ့တာ ”

“ အေးပါဟာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဟိုကောင် ချစ်မင်းကိုသာ
စောင့်နေရရင် နောက်ထပ်နာ ရီဝက်လောက် ငါ ထိုင်နေရဦးမှာ ”

ကျွန်မနှင့်အတူ ညပိုင်းတာဝန်ယူထားသော ချစ်မင်းက အမြဲတမ်း
အလုပ်နောက်ကျတတ် သူဖြစ်သည်။ မနက်မိုးလင်းပြန်ရင်တော့ သူက ထိပ်ဆုံးက။

“ မနက်ပိုင်း စာရင်းအားလုံးပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ငွေအပ်ပြီး
နင်သွားတော့လေ ”

“ အေးပါဟာ ဟိုမှာ သူစောင့်နေတာ ကြာလှပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ငါလည်း
နင့်ကိုမျှော်နေတာ ”

သီတာက ဆိုင်ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရပ်စောင့်နေသော သူ့ချစ်သူကို
မျက်လုံးလေးနှင့်လှမ်း ပြသည်။

သူများတကာတွေများ အလုပ်ဆင်းရင် ကိုယ့်ချစ်သူလက်လေးတွဲရင်း

အေးအေးလူလူ စ ကားပြောလို့ ရသည်။ ကျွန်မမှာတော့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မအား။
ချစ်သူကလည်း ကိုယ့်ထက်ပိုမ အား။

ဈေးဝယ်သူနှစ်ယောက်ကို ဘောက်ချာဖြတ်ပေးနေတုန်းမှာပင် ချစ်မင်း
ရောက်လာ၏ ။ မျက်နှာက ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးဖြဖြနှင့်။

“ မမေးချင်လို့ ကြည့်နေတာနော်၊ နင်ဘာလို့ အမြဲနောက်ကျတာလဲ ”

“ ဒီလိုပါဗျာ ကျွန်တော့်ချစ်သူက ခြောက်နာရီခွဲမှ အလုပ်ဆင်းတာ၊
သူ့ကိုသွားကြိုပြီး မုန့် လေးဘာလေး စားကြသေးတယ်လေ၊ တွေ့ချင်တော့လည်း
ဒီလိုပဲပေါ့၊ အချိန်ကိုလုနေရတယ် ”

ကျွန်မမျက်နှာပေါ်က ရွတ်နောက်နောက်အပြုံးတွေ
ပျောက်ပြယ်သွားတာ ကိုယ်တိုင်သိ လိုက်သည်။

ယောက်ျားလေး မိန်းကလေးရယ်လို့မဟုတ်ပါဘဲ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့
အတူတွဲပြီး ခဏလေးဖြစ် ဖြစ် ရှိနေရရင် ကျေနပ်တတ်ကြသူချည်းပါပဲလားနော်၊
ကျွန်မလည်း သူ့လက်ကိုတွဲပြီး အေးအေးလူ လူ လမ်းလျှောက်ကြည့်ချင်မိသည်။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ဦးက အဝင်အထွက်လွဲနေကြသည့် နေနဲ့ လလိုပါပဲ။

တစ်ပတ်လုံးနေလို့ တစ်ရက်တောင်
မတွေ့ဖြစ်ကြသည့်နေ့မျိုးတွေလည်း ကျွန်မတို့ကြားမှာ မရေမတွက်နိုင်အောင်ပင်။

မင်းကိုလွမ်းလိုက်တာဆိုသော စကားမျိုးလည်း သူ့ဆီကနေ ဘယ်
တော့မှမကြားရ။ တစ်ခါ တစ်ခါတော့လည်း ကျွန်မမှာချစ်သူတစ်ယောက်
ရှိနေပါသေးလားဆိုသည့်အသိကို ကိုယ်ကိုယ် တိုင် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်
ဖြစ်နေမိသည်ထိ။

“ အား ကျွတ် ကျွတ် ”

“ အစ်မ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

ပစ္စည်းတစ်ခုကို ရုတ်တရက်ကုန်းယူပြီးမှ ကိုယ်ကို
ပြန်မတ်လိုက်ချိန်တွင် ခါးက မျက်ခနဲ ဖြစ်သွားခြင်း။ ဝယ်သူမရှိချိန်မို့ ချစ်မင်းက
အနားသို့ချက်ချင်းရောက်လာသည်။

“အေးဟာ မနက်က ခုံတွေသယ်တာ များသွားလို့လေ၊ တစ်ကိုယ်လုံး
ကိုက်ခဲနေတယ် ”

“ဒီလိုဆို အစ်မ ခဏနားချင်နားလိုက်လေ၊ ကျွန်တော်
တစ်ယောက်တည်း နိုင်ပါတယ် ”

“ရပါတယ် ကုန်းပြီး ပြန်ထလိုက်လို့ ဖြစ်သွားတာပါ၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ”

“တို့အစ်မလည်း တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ပတ်ချာကိုလည်နေတာပဲနော်၊
မနက်ရောညပါ မနားရဘူး၊ ခုချိန်ထိ ရည်းစားတောင် မထားနိုင်ရှာသေးဘူး ”

ချစ်မင်း၏ မှတ်ချက်ကြောင့် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ကြိတ်ပြီးမိသေးသည်။

“ငါ့မှာ ရည်းစားရှိပါတယ်ဟ ”

“ဒီလောက် အလုပ်ကို လောဘကြီးပြီး လုပ်နေတဲ့သူက
ဘာရည်းစားရှိတာလဲ၊ ရှိရင် မြင် ဖူးရမှာပေါ့၊ ဒီမှာ အလုပ်ဝင်နေတာပဲ
ခြောက်လကျော်နေပြီ ”

“နင်က မယုံဘူးပေါ့ ”

“ဟား ဟား ယုံချင်စရာမှမရှိဘဲ၊ တို့ကတော့ ယုံပေါင် ”

လက်ညှိုးကိုကွေးချည်ဆန့်ချည်နှင့်ပါးစပ်ကလည်း ကရော်ကရော်ဟု
အသံတိတ်ရေရွတ် ကာ နောက်ပြောင်နေသော ချစ်မင်းကို ကျွန်မ
ဘာမှထပ်မပြောတော့ပါ။

အေးလေ ကျွန်မကိုယ် တိုင်တောင်
ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိသေးပါလားဆိုတာ မေ့မေ့လျော့ လျော့ ဖြစ်နေခဲ့ရင်

တစ်ခါမှကိုယ်တွေ့မမြင်ဖူးသည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက ပိုဆိုးတော့မှာပေါ့။

သွားပြောမိတာကိုက ကျွန်မအမှားပါ။

“ ကဲ ဟုတ်တယ် နင်ထပ်ချင်သလိုသာ ထင်တော့ မပြောတော့ဘူး ဟုတ်ပြီလား ”

ကောင်တာနောက်ဘက်မှ ခုံပုလေးတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ချစ်သူမျက်နှာကို အတွေးထဲ မြင်ယောင်လာသည်။ ဖြူသောအသားမှာ မျက်ခုံးထင်းထင်းနှင့် ဆံပင်တိုတိုကပ်ကပ်။

ပါဝါမျက်မှန် တစ်လက်အမြဲတပ်ထားသော ကျွန်မ ချစ်သူသည် ကြည့်လိုက်တာနှင့် သန့် ပြန့်ကြည်စင်နေတတ် သည်။

ရုပ်ရည်ကအချောကြီးမဟုတ်ဘဲ သူ့ရဲ့ဝတ်ပုံစားပုံ နေပုံထိုင်ပုံသန့်ပြန့်မှုကြောင့် သူ့လုပ်ငန်း ခွင်ထဲမှာလည်း လူချစ်လူခင်ပေါများ၏ ။

ဒီညတော့ သူ အလုပ်ဆင်းမည့် ညကိုးနာရီလောက်ကိုမှန်းပြီး ဖုန်းဆက်လိုက်ပါဦးမည်။ ဖုန်းမပြောဖြစ်တာလည်း သုံးရက်လောက်ရှိနေပြီ။

“ ဒီမှာဗျ ထမင်းဘူးရှိသေးလား မသိဘူး၊ ကြက်ပင်စိမ်းနဲ့လေ ”

ချစ်မင်းက ဆိုင်နောက်ဖက်ရောက်နေသည်မို့ ကောင်တာနောက်တွင် ခုံပုလေးနှင့်ထိုင်နေ သော ကျွန်မကို လှမ်းမေးလိုက်သည့် ဝယ်သူတစ်ယောက်။ ကပျာကသီပင် ကျွန်မ မတ်တပ်ထရပ် လိုက်သည်။

“ ဒီနေ့အတွက် ထမင်းဘူးတွေက ကုန်သွားပါပြီရှင် ”

“ ဟူး ”

သက်ပြင်းရှည်ကို ချလိုက်သော ကောင်လေးပုံက စိတ်ပျက်သွားသလိုလို။

“ ဒါဆိုလည်း ခေါက်ဆွဲခြောက်ပဲ ယူတော့မယ် ”

“ ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်တွေက ညာဘက်ထောင့်အဆုံးတန်းမှာ ရှိပါတယ် ”

“ ကျေးဇူး ”

အသားညှိစိမ့်စိမ့်နှင့်ကောင်လေးက အပြုံးလေးနှင့် နှုတ်ဆက်ရင်း ဆိုင်အတွင်းဘက်ဝင် သွားသည်။

လောလောဆယ် လုပ်စရာအလုပ်မရှိသည်မို့ ပျင်းပျင်းနှင့်ပင် မဆက်တာ အနည်းငယ်ကြာ နေပြီဖြစ်သော ဖုန်းနံပါတ်လေးကို နှိပ်လိုက်မိ၏ ။

ဖုန်းခေါ်ဆိုနေသည့် မြည်သံရှည်သာ ဆုံးသွားသည်။ တစ်ဖက်က ကိုင်မည့်သူမရှိသော ဖုန်းလေးကတော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်။

သက်ပြင်းကိုသာ ခိုးရှိုက်လိုက်ရင်း ဒီညတော့ သူ မကိုင်မချင်းအဆက်မပြတ် ဖုန်းခေါ်ဆို ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ချစ်သူသက်တမ်းကဖြင့် ရသင့်သလောက် ရနေပြီ။ ကျွန်မမှာ ဘယ်တုန်းကမှ သူ့ဆီကနေ အရေးတယူ ဆက်ဆံခြင်းကို မခံခဲ့ရဖူး။

ခုလိုမျိုး ဖုန်းခေါ်နေတာတောင် ကိုင်ချင်မှကိုင်သည့် အနေအထားမျိုးတွေကလည်း ကြုံရ လွန်းတာ အရေအတွက်ပေါင်းမနည်းတော့။

ဆက်တိုက်ခေါ်ဆိုရင်း ငါးကြိမ်မြောက်တွင်တော့ တစ်ဖက်မှ ပြန်ထူးလိုက်သည့် သူ့အသံ ဩဩကို ပြတ်ပြတ်သားသား ကြားလိုက်ရသည်။

စိတ်တွေတိုလိုက်တာ။

“ ဒီမှာ ရှင့်ကို ဖုန်းခေါ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ သိလား ”

“ တွေ့တယ် ခုမှ ဖုန်းနားရောက်လို့ပါကွာ၊ မစ်ကောတွေ တွေ့ပါတယ် ”

သူ့ဆင်ခြေကတော့ အမြဲတမ်း ဒီလိုပါပဲ။

“ အခု ကျွန်မ ဆက်ခေါ်လိုသာပေါ့၊ ကျွန်မသာ ဆက်မခေါ်ဖြစ်ရင် ရှင့်ဘာသာ မစ်ကော တွေ့တွေ့ ဘာတွေ့တွေ့ ပြန်ခေါ်ဖို့ အစီအစဉ်မရှိဘူးမဟုတ်လား ”

ကျွန်မအသံဟာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းခြင်းမရှိဘဲ ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြစ်နေတာတော့ ကိုယ်တိုင် သတိထားမိပါသည်။

“ အစ်မ ရှင်းမယ် ”

ကောင်တာဟိုဘက်မှ အသံကြောင့် ဖုန်းထဲမှ စိတ်နှစ်ဝင်နေသည့်အာရုံတွေကို ဆွဲထုတ် ပစ်လိုက်ရ၏ ။

“ ခဏကိုင်ထားဦး မချလိုက်နဲ့နော် ”

ခုနက ကောင်လေး။ ကျွန်မထက် နှစ်နှစ်သုံးနှစ်လောက် ငယ်ပုံရသော ကောင်လေးက ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်တွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ ကိုကာကိုလာဘူးကြီးတစ် ဘူးနှင့် သီဟိုဠေအထုပ်လည်း ပါပါသေး၏ ။

“ အားလုံးပေါင်း သုံးထောင့်နှစ်ရာပါ ”

ဘောင်းဘီတိုဘေးအိတ်ကပ်ထဲနှင့် နောက်ဘက်အိတ်များထဲကိုလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မွှေ နှောက်ရှာလိုက်တော့ တစ်ထောင်တန်သုံးရွက် ထွက်လာသည်။

“ ပြဿနာပဲ ကျွန်တော့်မှာ သုံးထောင်ပဲပါတယ်ဗျ၊ နှစ်ရာအကြွေးထားခဲ့လို့ ရမလား၊ ကျွန် တော်က ဒီဘေးတိုက်မှာပဲ နေတာပါ၊ နောက်နေ့လာပေးမယ်လေ နော် ”

တကယ်တမ်းတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အကြွေးမပေးချင်ပေမယ့် ကျွန်မ

ခေါင်းပဲညိတ်ပြလိုက် သည်။ ခုချိန်မှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း စိတ်ရှုပ်ထွေးနေချိန်မို့ ပိုက်ဆံနှစ်ရာလောက်နှင့်တော့ စ ကားတွေအများကြီး မပြောချင်တာအမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

ကောင်လေးထံမှ တစ်ထောင်တန်သုံးရွက်ကို ယူထားလိုက်ပြီး ဘောက်ချာဖြတ်ပိုင်းလေး ပေးလိုက်၏ ။ မမေ့မလျော့ဘဲ ကျွန်မ စလင်းဘတ်အိတ်ထဲမှ အကြွေနှစ်ရာတန်တစ်ရွက်ထုတ်ကာ အံ့ဆွဲထဲ ထည့်ရသေး၏ ။ အားလုံးကို ခပ်သွက်သွက် လှုပ်ရှားပြီး ဖုန်းလေးကို နားနားပြန်ကပ်လိုက် တော့

“ ဟယ်လို ဟယ်လို ”

ဘယ်အချိန်တည်းက ဖုန်းချသွားမှန်းမသိသော တစ်ဖက်မှ တိတ်ဆိတ်လို့။ ကျွန်မမှာ ထိုနံ ပါတ်ကို ထပ်နှိပ်ရပြန်သည်။

“ လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသော တယ်လီဖုန်းမှာ စက်ပိတ်ထားပါသဖြင့် ခေါ်ဆို၍ မရနိုင်ပါရှင် ” တဲ့။

ဒါဟာ နည်းနည်းမဟုတ်ပါ။ တော်တော်ကို တရားလွန်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

“ တောက် ”

“ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ အစ်မ၊ တစ်ခုခုတော့ ပြဿနာဖြစ်နေတယ်နဲ့တူတယ် ”

အနားရောက်လာသော ချစ်မင်းက ကျွန်မမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး တွေးတွေးဆဆ ပြောသည်။

“ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ဒီလိုပါပဲ စိတ်ညစ်စရာလေးတွေ နည်းနည်းရှိတာပေါ့၊ ခေါင်း လည်းကိုက်ချင်နေသလိုပဲ ”

ခုချိန်မှာ သူ ရှိနေမည့်နေရာကိုတောင် အပြေးလိုက်သွားပြီး

မျက်နှာချင်းဆိုင် ရင်ဆိုင်ပြော ပစ်လိုက်ချင်နေသည့် စကားလုံးတွေကို မြိုသိပ်လျက် ကျွန်မ ပြုံးနေရမှာပါပဲ။

အလုပ်ချိန်မဟုတ်လား။ ရင်ထဲကခံစားချက်တွေကို တခြားလူတွေမသိအောင် တတ်နိုင်သ လောက်တော့ ထိန်းသိမ်း ထားရဦးမှာလေ။

“ ခေါင်းကိုက်နေရင် ကျွန်တော့်မှာ ဆေးပါတယ်၊ သောက်လိုက်လေ အစ်မ၊ ရောဂါကို ဒီ တိုင်းမွေးမထားနဲ့၊ အစ်မ တစ်ယောက်တည်း နေတာဆိုပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဂရုစိုက်ပါ ဗျာ ”

“ ခုမှပဲ ငါ့ဂရုစိုက်တဲ့သူ ပေါ်လာတော့တယ်ဟေ့ ”

ကျွန်မက ရယ်ရယ်မောမော စနောက်လျက် ချစ်မင်းထုတ်ပေးသော ဆေးတစ်လုံးကို ရေ နှင့်မျှောချလိုက်သည်။

ညနည်းနည်းနက်လာတော့ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ မှေးကြရင်းဖြင့် မနက်မိုးသောက်ချိန် ကို စောင့်မျှော်ကြရသည်။

“ ကဲ ချစ်မင်းရေ အစ်မ ပြန်တော့မယ် ”

ကောင်တာပေါ် ခေါင်းတင်လျက် မှေးခနဲဖြစ်နေသော ချစ်မင်းပခုံးကို လက်နှင့်အသာပုတ် နှိုးလိုက်တော့ အိပ်ချင်စိတ် မပြေသေးပုံနှင့် ခေါင်းထောင်လာသည်။

“ အင်း ပြန်လေ အစ်မ ”

ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာရသော ကျွန်မခြေလှမ်းတွေ အားမရှိ။ မျက်လုံးများက လေးလံလျက် လူတစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်ချင်မကိုင်ချင် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မ ဖျားတော့မယ်နဲ့ တူပါရဲ့။

ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်း လှမ်းလာသော ခြေထောက်တွေက လမ်းထိပ်မှ ဈေးတန်းလေးရှိရာ တွင် ခဏရပ်ရသေးသည်။

ဒီနေ့အတွက် ဟင်းချက်ဖို့ တစ်ခုခုဝယ်ရဦးမည်။ ပုစွန်လေးတွေ အကောင်အနေတော် လောက်နှင့် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် တွေ့လိုက်ရတာ မို့ ထိုငါးသည်ရှေ့မှာပင် ကျွန်မ ရပ်လိုက် သည်။ မျက်မှန်းတန်းနေမိပြီဖြစ်သော ဈေးသည်မိန်းမက ဖော်ဖော်ရွေရွေ ကြိုဆို၏ ။

“ ဒီနေ့ရော ဘာယူမလဲ ကလေးမ၊ ငါးကြင်းတွေ ကောင်းတယ်နော်၊ တစ်ဆယ်သားကို ခြောက်ရှာငါးဆယ်ပဲ ”

“ ငါးမစားချင်သေးဘူး အစ်မရယ်၊ ဒီနေ့တော့ ပုစွန်းလေးကို ငရုတ်သီးစပ်စပ်နဲ့ ကြော်စား မလားလို့ အစိတ်သားလောက် ထည့်ပေးနော် ”

“ ကောင်းပါပြီရှင် ”

ပုစွန်ကို လက်နှင့်တစ်ဆုပ်ယူလျက် ချိန်ခွင်ထဲထည့်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကြွပ်ကြွပ်အိတ် ထဲသို့။ အိတ်ကိုမချည်ခင် ပုစွန်နည်းနည်းကို လက်နှင့်ဆုပ်ယူလျက် ထပ်ထည့်ပေးပြီး

“ ဒီမှာ ပိုထည့်ပေးလိုက်တယ်နော် ”

“ ကျေးဇူးပါပဲ ”

စကားတွေကို အားယူပြီး ပြောနေရသည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်နေမိသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဘာစကားမှမပြောချင်တော့။ ဟင်းတွေညဘာတွေလည်း ချက်မနေချင်တော့ပါ။

အင်း ဝယ်ပြီးမှတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါ။ ဒီလိုမှန်းသိ ဆိုင်ကဟင်းလေးတစ်ခုခုပဲ ဝယ် စားလိုက်ပါသည်။

အိမ်ရောက်သည်နှင့် ပုစွန်အထုပ်ကို ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်လိုက်ကာ အိပ်ရာဆီတန်း လျှောက်လာမိသည်။ ခေါင်းအုံးနှင့်ခေါင်းထိလိုက်တာနှင့်တစ်ပြိုင်နက် လူက ငြိမ်းချမ်းတိတ်ဆိတ် ခြင်းကို

ခံစားလိုက်ရ၏။

ကောင်းလိုက်တာ။ ဒီတစ်ရက်လောက်တော့ ကျွန်မ အေးဆေးစွာ
အနားယူလိုက်ချင်သည်။ နှိုးစက်တွေ ဖုန်းတွေအားလုံး ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီးတော့လေ။

ရုတ်တရက် အသိစိတ်ဝင်လာပြီး မျက်လုံးများကို မဖွင့်ချင်ဖွင့်ချင်နှင့်
အတင်းအားယူ ဖွင့် ကြည့်လိုက်တော့ နံရံကပ်နာရီလေးက ဆယ်နာရီခွဲဖို့
ဆယ်မိနစ်ကို ညွှန်ပြနေသည်။

အလုပ်ချိန်ကို တစ်နာရီခွဲလောက် နောက်ကျနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။
ရေမိုးချိုးပြင်ဆင်ရဦးမှာဆို လျှင် နေ့တစ်ဝက် လောက်တော့ မှီနိုင်သေးသည်။

သို့သော် စိတ်ကသာရှိလျက် ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်က မလိုက်ပါနိုင်တော့ပါ။
လူရောစိတ်ပါ ပင် ပန်းသည့်ဒဏ်ကြောင့် ခဏလေးအတွင်းမှာပင် ကျွန်မ
တစ်ကိုယ်လုံး နုံးချနေခဲ့ပြီ။

ဖုန်းလေးကို လှမ်းယူလိုက်မိလျက် သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ရန်
ကြိုးစားမိသေးသည်။ မကိုင်ဘဲနေ မှာလား။ ညတုန်းကလို
စက်ပိတ်ထားတုန်းများလား။

ရလာမည့် အဖြေဟာ အကောင်းဆုံးတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဘယ်လို
အကြောင်းပြချက် မရှိပါဘဲ ကျွန်မကို ရှော်ပစ်ချင်နေသည့် အခြေအနေမျိုး တွေ
သူ့ထံမှာ တွေ့နေရသည်။

အစကတည်းက အေးစက်နေခဲ့သော ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့
ဆက်ဆံရေးကို အဆုံးသတ် ပစ်လိုက်ဖို့ထက် ပြန်လည်နွေးထွေးအောင်သာ
ကြိုးစားချင်နေခဲ့တာ ကျွန်မရဲ့အတ္တစိတ်ကြောင့် သာ ဖြစ်မှန်းလည်း သိပါရဲ့လေ။

ဖုန်းလေးကို ကိုင်လိုက်ချလိုက်နှင့် အကြိမ်ကြိမ်

ဝေဝဝဝါဖြစ်ပြီးနောက်မှာမှ သူ့နံပါတ်များ ကို နှိပ်မိသည်။ ကျွန်မ တွေးပူနေသလို စက်ပိတ်မထားပါ။ ဘဲလ်သံခပ်ကြာကြာ မြည်ပြီးချိန်မှာ တစ်ဖက်က သူ့အသံကို ကြားရ၏ ။

“ မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ ”

စိတ်တိုနေသော ခပ်ပြတ်ပြတ်လေသံဟာ ကျွန်မ ပြောချင်နေသည့်စကားလုံးများကို ဆွံ့အ သွားစေသည်။

“ ပြောလေ မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲလို့ ”

“ အဲဒီ စကားက ကျွန်မ ရှင်ကိုပြန်မေးရမှာမဟုတ်ဘူးလား၊ ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မဖုန်းကိုမ ကိုင်တာလဲ၊ ကျွန်မကိုရှောင်နေတာလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဉာဏ်ထက် ”

“ မဟုတ်ပါဘူး ”

“ မဟုတ်ဘူးဆို အခု ရှင်လုပ်နေတဲ့အပြုအမူတွေက ဘာလဲ၊ ကျွန်မကို တမင်ရှောင်နေတာပဲ မဟုတ်လား ”

“ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောနေတယ်မဟုတ်လား၊ မင်းအခု ဘာဖြစ်ချင်နေတာလဲ ”

ကျွန်မသည် သူ့ရဲ့ခပ်မာမာလေသံအုပ်အုပ်ကို ကြားနေရသည့်နောက်ပိုင်း အလိုလို ဝမ်း နည်းနာကျင်နေမိသည်။ ရင်ထဲက လှိုက်မောသော ခံစားချက်က အသက်တစ်ချက်ရှူလိုက်တိုင်း နာကျင်ရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးက အင်အားတွေကို စုပ်ယူစားသုံးခံနေရသလို။

“ ကျွန်မ နေမကောင်းဘူး ”

ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြောဆိုအော်ဟစ်ပစ်ချင်နေသည့် စိတ်သည်

တကယ်တမ်း နှုတ်က ထွက်ကျသွားချိန်မှာတော့ လေသံပျော့ပျော့လေးနှင့် အားကိုးတွယ်တာလိုမှုများဖြင့်သာ ပြည့်နှက် နေခဲ့သည်။

သူ့ထံမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သံ ကြားရသည်။

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ အခု အလုပ်ထဲမှာလား ”

“ အလုပ်မသွားနိုင်လို့ အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေရတယ် ”

“ ဒါနဲ့များကွာ ငါ့ဆီဖုန်းဆက်ပြီး စကားတွေပြောနေသေးတယ်၊ ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး အေးအေး ဆေးဆေး အနားယူရမှာကွ၊ မင်းက နားချိန်မရှိဘဲ အလုပ်တွေစွတ်လုပ်ထားတာကြောင့်လည်း ပါ မှာပါ၊ ခုရော ဆေးသောက်ပြီးပလား ”

ဒီလိုကျတော့လည်း သူဟာ ကျွန်မအပေါ် ဂရုတစိုက်ရှိနေဟန်ပါပဲ။

“ ကျွန်မဆီ လာခဲ့ပါလား ”

“ အာ အလုပ်ချိန်ကြီးလေ၊ ငါ ဘယ်လိုထွက်လာမလဲ ”

သူ့ရဲ့အနည်းငယ်ပျော့ပြောင်းသွားသော လေသံအပေါ်မှာ အတင့်ရဲကာ တောင်းဆိုမိသည့် ကျွန်မ အမှားပါပဲ။ သူဟာ အလုပ်ထက်စာရင် ဘယ်တုန်းကများ ကျွန်မကို ဦးစားပေးခဲ့ဖူးလို့လဲ။

“ ထမင်းစားချိန်လာခဲ့ပေါ့ ”

သူ့ ထံမှ ဒုတိယမြောက် သက်ပြင်းချသံကို ကြားရပြန်သည်။

“ အင်း ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ အဆင်ပြေရင် ဖုန်းပြန်ဆက်မယ် ”

“ ဒါဆို ကျွန်မ စောင့်နေမယ်နော် ”

“ အိပ်ရင်းနဲ့စောင့်လေ၊ အဓိကကတော့ မင်းက အိပ်ရေးတွေ အပျက်ခံတာကြောင့် ခုလိုဖြစ် နေရတာ ၊ ဝဝလင်လင် အိပ်လိုက် ဟုတ်ပြီလား ”

“ အင်း လာမယ်ဆို ဖုန်းဆက်နော် ”

ဒီလိုပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည့်သူ့ကို ကျွန်မ အပြည့်အဝတော့ မယုံကြည်ပါ။ သူဖုန်းပြန် ဆက်မယ်ဆိုလို့ စောင့်စားခဲ့ရပြီး ဘယ်တော့မှ မထူးလာသည့် အဖြစ်တွေကလည်း များမှများလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စကားသံများနှင့် အနည်းငယ်လောက် ဂရုစိုက်ပြတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရပါဦးမည်။

ဖုန်းကို အိပ်ရာလေးမှ စားပွဲလေးပေါ်တင်လိုက်ပြီး ပြန်လှဲချလိုက်သည်။ မျက်လုံးများက လေးလံနေကြသည့်အတိုင်း ဆက်လက် ဖွင့်ထားလို့မရလောက်အောင် ပိတ်ကျသွား၏ ။

ခဏလောက်တော့ အိပ်လိုက်ပါဦးမယ်လေ။

*

ခဏလောက်တော့ အိပ်လိုက်မယ်လို့ စဉ်းစားမိသော်လည်း တကယ်တမ်း ကျွန်မအိပ်ရာက နိုးချိန်မှာ ညနေလေးနာရီပင် ခွဲကျော်နေခဲ့ပြီ။ မနက်တုန်းကလောက် ခေါင်းမူးနောက်ခြင်း မရှိတော့ သော်လည်း လူကတော့ လေးလံနေတုန်းပါပဲ။ စားပွဲပေါ်မှ ဖုန်းလေးကို ခပ်မြန်မြန်ယူကြည့်လိုက် ၏ ။

သူများ ဆက်ထားလေမလားလို့ပါ။ အဝင်ခေါ်မှုတစ်ခုမှ မတွေ့ရချိန်မှာ ကျွန်မ စိတ်ဓာတ် တွေ ကျဆင်းရပြန်သည်။

ဟူး ချစ်ရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာ။ အချစ်ဆိုတဲ့အရာက လူကို ဒီလိုပဲ ပင်ပန်းစေတတ်သ လား။ ဘဝမှာ ပထမဆုံးထားခဲ့ဖူးသည့် ရည်းစားဦးမို့ ကျွန်မအတွက်တော့ သူ့ကို ဂရုတစိုက် ချစ်ရ ပါသည်။ ဖုန်းပြန်ဆက်ဖို့လည်း မကြိုးစားတော့ပါ။ ရေချိုးရန်ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် နောက်ဖေးဘက် လျှောက်လာလိုက်သည်။

မေ့နေလိုက်တာ။ ကျွန်မ ဟင်းချက်ရဦးမှာပဲ။

စိတ်ပါပါ မပါပါ ဟင်းချက်ရန် ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မရဲ့ တစ်ကိုယ်တည်းဘဝ ကို အလုပ်တွေအဆက်မပြတ်ခိုင်းထားခြင်းဖြင့်သာ မပျင်းမရိ မနာမကျင် ဖြတ်သန်းနိုင်မှာလေ။

ပုစွန်ငရုတ်သီးကြော်လေးရယ်၊ ကင်ပွန်းရွက်ဟင်းရည်လေးရယ် ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ဆေး ဘဲဥတစ်လုံးတွေ့လို့ သုပ်လိုက်သေးသည်။

ဟိုကောင် ချစ်မင်းအတွက်ပါ ပိုထည့်သွားရမယ်။ ဒီကောင်က ကျွန်မထမင်းစားရင် လာလာ မြည်းနေကျ။ သူ့ကိုယ်တိုင်တော့ ဘယ်တော့မှ ထမင်းချိုင့်သက်သက်ထည့်လာတတ်တာမဟုတ်။

ရေကို ခပ်မြန်မြန်လေး ချိုးလိုက်သည်။ လူက ငြီးစိမ့်ဖြစ်နေသည်မို့သာ ချိုးလိုက်ရသည်။ ချမ်းစိမ့်စိမ့်နှင့်ပါ။

ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက်နှင့် ပေါင်မုန့်အလွတ်တစ်ချပ်စားလိုက်ပြီး ဆေးတစ်လုံးသောက်ထား လိုက်သည် မဟုတ်ရင် ကျွန်မဆိုင်မှာ ခေါင်းထောင်နိုင်မှာမဟုတ်။

“ ဘယ်လိုလဲ အစ်မ သက်သာလား ”

ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် ကျွန်မထက်အရင် ချစ်မင်းက ဆိုင်ထဲရောက်နေလျက် ကျွန်မကို တောင် နှုတ်ဆက်လိုက်သေး၏ ။

“ ဒီနေ့ ထူးဆန်းလှသည်လား၊ ဘာလဲ နင့်ကောင်မလေးကို သွားမကြိုရဘူးလား ”

ရယ်ရယ်မောမော နှုတ်ဆက်လိုက်သော ချစ်မင်းမျက်နှာက ကျွန်မ မေးခွန်းကြောင့် တည် သွား၏ ။

“ မပြောချင်ပါဘူးဗျာ၊ မနက်က ဖုန်းပြောရင်းနဲ့ အကြောင်းမရှိ

အကြောင်းရှာပြီး ကျွန်တော့် ကို စိတ်ကောက်တယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့်
မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ပစ်ထားလိုက်တာ ”

“ ဟယ် နင်ကလည်း အဲဒီ လိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ မိန်းကလေး
သနားပါတယ် ”

“ အစ်မ မသိပါဘူးဗျာ၊ သူက အဲဒီ လို နည်းနည်းလေး တင်းထားမှ
တော်ကာကျတာ၊ မ ဟုတ်ရင် ကျွန်တော်က ချစ်လွန်းတော့ ခေါင်းပေါ်
ချေးတက်ပါချင်နေတာလေ ”

ချစ်မင်းက တကယ်အတည်ပေါက်မျက်နှာနှင့် ပြောနေခြင်းပေမယ့်
ကျွန်မကတော့ သူ့စ ကားကြောင့် ရယ်လိုက်မိသည်။

“ ငါလည်း မနက်က ဖျားသွားလို့ အခုဆေးသောက်ပြီး ထွက်လာရတယ်၊
ဒီနေ့လည်း နင် နည်းနည်းပိုပင်ပန်းဦးမယ်နဲ့တူတယ် ”

“ ရပါတယ်ဗျာ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အချင်းချင်းတွေပဲ အပြန်အလှန်ပေါ့ ”

“ နင့်ကိုငါက ဒီတိုင်း အကူအညီမတောင်းပါဘူး၊ နင့်အတွက်ပါ
ဟင်းပိုထည့်လာပေးတယ်၊ ဟိုတလောက ဆေးဘဲဥသုပ်ကြိုက်တယ်ဆိုလို့ အဲဒါပါ
သုပ်လာပေးတာနော် ”

“ နေမကောင်းဘူးလည်း ပြောသေးတယ်ဗျာ၊ အိမ်မှာ နားနားနေနေ
နေတာမဟုတ်ဘူး ”

“ မနေနိုင်ပါဘူးဟာ၊ အလုပ်မလုပ်လိုက်ရင် အတွေးတွေက
ဟိုရောက်ဒီရောက်နဲ့ စိတ်ဆင်း ရဲစရာတွေ သွားသွားတွေးမိနေလို့ စိတ်ကို
အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ပြီး ကျန်တာတွေကို နှစ်မြှုပ်ပစ်ထား ရမယ် ”

ကျွန်မ စကားအဆုံးမှာ ချစ်မင်းမျက်နှာက အတွေးများဖြင့်
ပြည့်နှက်သွားပုံမျိုး ငေးငေးမော မော ဖြစ်သွား၏ ။ အတန်ကြာငြိမ်နေပြီးမှ

“ အစ်မကို တစ်ခုစပ်စုမယ်နော် ”

“ အောင်မယ် ငါ့ကိုစပ်စုမယ်ဆိုပါလား၊ ဘာများလဲ ”

“ အစ်မက တစ်ယောက်တည်းနေတယ်၊ အလုပ်နှစ်ခုကို နားချိန်မရအောင်လုပ်တယ်၊ အစ်မတစ်ကိုယ်စာအတွက်ဆိုရင်တော့ ဒီအလုပ်တွေက ရတဲ့ လခနဲ့တင် လုံလောက်တယ်မဟုတ်လား၊ ဘာတွေများ စိတ်ညစ်စရာတွေ ရှိနေလဲလို့ပါ ”

“ ဪ ဒါလား အဟင်း ”

တကယ်တော့ ကျွန်မ ဘာပြန်ပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိတော့ဘဲ ရယ်လိုက်မိခြင်းသာ ဖြစ် သည်။

“ တစ်ကိုယ်တည်းနေလို့ ကျွန်တော့်ကိုပြောပြလေ၊ မျှဝေခံစားပေးပါ့မယ်၊ အစ်မကိုကြည့်ရ တာလည်း ရင်ဖွင့်စရာ ချစ်သူတွေ သူငယ်ချင်းတွေ မရှိတဲ့ပုံပါပဲ ”

ချစ်မင်းရဲ့မှတ်ချက်အဆုံးမှာ ကျွန်မတစ်ကိုယ်တည်း မချီပြီးလေး ကြိတ်ပြီးမိသေးသည်။

“ ဟိတ် ငါ့မှာချစ်သူရှိတယ်လို့ ပြောဖူးတယ်နော်၊ မမှတ်မိတော့ဘူးလား ”

ကျွန်မ ရုပ်တည်ကြီးနှင့်ပြောလျှင် စကားအဆုံးမှာ လှောင်ပြောင်ရယ်မောရန် အစပျိုးနေ သော ချစ်မင်းရဲ့ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာက ချက်ချင်းတည်သွားသည်။ မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး မေးသေး ၏ ။ တကယ်ကြီးလားတဲ့။

“ ဘာလဲ ငါ့ရုပ်က ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုတောင် ရည်းစားရှာမရလောက်အောင် ဆိုး ရွားနေပြီလား ”

“ ဟာဗျာ ဒီလိုဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်မကလည်း ကျွန်တော်က

တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးလို့ အံ့သြတာပါ ”

“ အင်း သူက အလုပ်များလွန်းတော့ ငါနဲ့တောင် အမြဲမတွေ့ဖြစ်ပါဘူး၊ တစ်ရက်ကြိုရင် ခေါ်လာပြမယ်လေ နော် ”

“ အပြည့်အဝ ယုံလို့ရပါတယ်ရှင်၊ ကဲ ဒီနေ့ ငါတို့ စတော့ နည်းနည်းစစ်လိုက်မလား ”

“ အစ်မပဲ နေလို့မကောင်းဘူးဆို နေကောင်းမှအေးဆေးလုပ်ပါဗျာ ”

ချစ်မင်းက ကျွန်မကိုစိုးရိမ်တကြီး ပြောပေးသော်လည်း ကျွန်မခေါင်းများကို ခါရမ်းပစ်လိုက် သည်။ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေကို အလုပ်တွေ အဆက်မပြတ်လုပ်ခြင်းဖြင့်သာ ကုစားနိုင်မှာပါ။

“ နင်နဲ့စကားပြောလိုက်ရတော့ နေလို့တောင် နည်းနည်းကောင်းသွားပါပြီဟ ”

“ ဒီလိုဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ၊ စတိုခန်းထဲကနေ စစ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်နော် ”

“ အင်း အရင်ဆုံး liquor တွေ စစ်လိုက်တာပေါ့နော်၊ နင်စတိုထဲ ဝင်စစ်နေလိုက်၊ ငါအပြင် မှာ စစ်လိုက်မယ် ”

ချစ်မင်း စတိုခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး ဘယ်လောက်မှမကြာသေးခင်မှာပဲ မနေ့က အကြွေးနှစ်ရာ ကောင်လေး ရောက်လာ၏ ။ မျက်နှာလေးက မှတ်မိချင်စရာ ထင်ထင်ရှားရှားလေးပါပဲ။ အချောကြီး မဟုတ်သော်လည်း မိန်းကလေးတွေကို ဆွဲဆောင်နိုင်သော ရုပ်ရည်မျိုးဆိုတာတော့ သေချာပါ သည်။

“ ကျွန်တော် အကြွေးလာဆပ်တာပါ ”

ပိုက်ဆံနှစ်ရာတန် တစ်ရွက်ကို ကောင်တာပေါ် လှမ်းတင်လိုက်ရင်း ကောင်လေးက ခပ်ပြုံး ပြုံးနှင့် ပြောသည်။ ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူလျက် ကျွန်မက

အိတ်ထဲထည့်ထားလိုက်၏။

“ဟာ ဘာဖြစ်လို့ အိတ်ထဲထည့်လိုက်တာလဲ၊ အံ့ဆွဲထဲ ထည့်ရမှာမဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်မ အိတ်ကိုလက်ညှိုးကြီးထိုးပြီး ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်သော သူ့အသံကြောင့် ဆိုင် ထဲသို့ ဝင်လာသော တခြား customer နှစ်ဦးပင် လန့်သွားလျက် ကျွန်မကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေကြသည်။

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မနေ့က မင်းအတွက် ငါ့အိတ်ထဲက စိုက်ပေးလိုက်ရတာ လေ၊ အခု ငါပြန်ယူတာ ဘာမှားနေလို့လဲ”

ကျွန်မ စကားအဆုံးမှာ မျက်နှာလေးငယ်သွားလျက် ချက်ချင်းပင် ကျွန်မကို တောင်းပန်ပြန် သည်။

“ဆောရီး ဆောရီးဗျာ၊ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကျွန်တော် မတွေးလိုက်မိဘူး”

ဘာမှပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ ငွေရှင်းရန် ကောင်တာနားရောက်လာသော စောစောက customer နှစ်ဦးဆီသို့သာ အာရုံထားလိုက်သည်။

ဝိုင်ပုလင်းသေးသေးလေး ငါးလုံးကို 6500 ။

ဒီကောင်လေး မပြန်သေးဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ပစ္စည်းတွေကို လိုက်ကြည့်နေတာလည်း မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မကောင်တာနားမှာပဲ ခုနကအတိုင်း ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

Customer နှစ်ဦး ပြန်ထွက်သွား၏ ။ ထိုကောင်လေးကတော့ အရင်အတိုင်း ရပ်နေတုန်းပါပဲ။

“မင်းဘာရပ်လုပ်နေတာတုန်း၊ ဝယ်စရာရှိ ဝယ်လေ”

“ဒီနေ့ ကျွန်တော် ဘာမှမဝယ်ပါဘူး”

“ ဒါဆို ဘာလုပ်နေတာတုန်း ”

“ ကျွန်တော် တကယ်မရည်ရွယ်ပါဘူး၊ တစ်မျိုးထင်သွားမှာစိုးလို့ တောင်းပန်ချင်လို့ပါ ”

မျက်နှာလေးက ချက်ချင်းပင် ရိုကျိုးသွားလျက်
တကယ်အားတို့အားနာဖြစ်နေဟန်။

“ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ မတောင်းပန်နဲ့တော့၊ ဝယ်စရာမရှိဘူးဆို ပြန်လို့ရပြီ ”

“ ကျွန်တော်က ဒီဘေးတိုက်သုံးလွှာမှာနေတာပါ၊ နေဇော်လို့
ခေါ်ပါတယ် ”

Computer ကို ငုံ့ကြည့်နေရင်းနှင့်မှ ကျွန်မ မျက်မှောင်ကျူလိုက်မိသည်။
ဘယ်လိုဟာ လေးတုန်း၊ တောင်းပန်ရင်းနဲ့ မိတ်ဆက်နေပါရောလား။
ဘာအတွက်တဲ့လဲ။

“ အဲဒီ တော့ ”

ခေါင်းမော့လျက် သူ့မျက်နှာကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီးမေးတော့လည်း
ဆံပင်တိုများကို ကုတ်သလိုလုပ်ရင်း ကြောင်တောင်တောင် မျက်နှာပေးလုပ်လျက်

“ မှတ်ထားပါနော် နောက်လည်း ကျွန်တော် ပိုက်ဆံမလောက်ရင်
ကူညီပါဦးလို့ ”

“ အင်း မှတ်ထားမယ်၊ ပိုက်ဆံမပေးဘဲ ထွက်ပြေးရင် အိမ်တိုင်ရာရောက်
အကြွေးလိုက် တောင်းရအောင် ”

ကျွန်မက အနည်းငယ် ပြေပြေလျော့လျော့လေး ပြောလိုက်မှ
ကောင်လေးမျက်နှာမှာ အပြုံး လေးတစ်ခု တွဲလဲခဲ့လာသည်။

“ ဒီလိုဆို ကျွန်တော် သွားတော့မယ်နော် ”

ကောင်လေး ထွက်သွားသည်။ ကျွန်မ သူ့ကျောပြင်ကို မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်သွားသည်ထိ လိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ကျွန်မထက် နှစ်နှစ်သုံးနှစ်လောက်ပဲ ငယ်ပုံရပေမယ့် သူ့မျက်နှာလေးက ဆယ် ကျော်သက်တစ်ယောက်လို နုဖတ်၏။

အသားညိုသော်လည်း ချစ်စရာကောင်းသော ပါးချိုင့်လေးများကြောင့် ငယ်ရွယ်နုပျိုကာ ဆဲ ဆောင်မှုရှိနေစေ၏။ မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာတော့ သေချာပါသည်။

“ အစ်မ ဟိုကောင်လေး ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ ”

ချစ်မင်းက စတိုခန်းထဲကနေ လှမ်းတွေ့လိုက်ပုံနှင့် ထွက်လာပြီး မေးသည်။

“ ဪ မနေ့တုန်းက အကြွေနှစ်ရာမပါလာလို့ မှတ်ထားလိုက်တာလေ၊ ဒီနေ့ ပြန်လာပေး တာ၊ ဒီဘေးတိုက်မှာ နေတယ်လို့တော့ ပြောတာပဲ ”

“ မသိပါဘူး ကျွန်တော်က လာရစ်နေတယ်ထင်လို့ ”

“ စိုးရိမ်တတ်ရန်ကော ငါ့ကို လွယ်လွယ်ကူကူ လာရစ်လို့ ရမလားဟ ”

ကျွန်မက လက်မထောင်ကာ ခပ်တည်တည်ပြောလျှင် ချစ်မင်းကရယ်မောလျက် နောက် ဘက်စတိုခန်းဆီ ပြန်ထွက်သွား၏။ ကျွန်မလည်း စတော့စရန် ရေခဲသေတ္တာများထားရာဘက်ဆီ လျှောက်လာခဲ့လိုက်၏။

ဒီချိန်ဆို သူ ဘာများလုပ်နေမှာပါလိမ့် နေနိုင်လွန်းစွာပင် အမြဲပစ်ထားတတ်သည့် ချစ်သူကို မရအရ လိုက်ဖမ်းကာ ရှင်းခိုင်းလင်းခိုင်းရတော့မည်။

အဖြေက ကျွန်မအတွက် အနုတ်လက္ခဏာပြနေမယ်ဆိုရင်တောင် ပြတ်ပြတ်သားသား ထွက်လာသည့် အဖြေတစ်ခုမို့ ကျွန်မ ကျေနပ်နိုင်ရမှာပါပဲ။

မျက်လုံးများကျိန်းစပ်လျက် အိမ်တံခါးသော့ကို သော့ပေါက်ထဲ

ထိုးထည့်ဖွင့်လိုက်သည်။ ထမ်းထားရသည့် ဝန်တွေကို ပစ်ချလိုက်ပြီး အိပ်ရာထက်မှာ ခဏတဖြုတ် အနားယူချင်နေပြီ။ ဒီနေ့ တော့ သင်တန်းကို သွားမှဖြစ်မှာပါ။

“ ဟင် ”

တံခါးက သော့ခတ်မထား။ မနေ့ည အလုပ်သို့ ထွက်မလာခင်မှာ မှတ်မှတ်ရရပင် တံခါး သော့ခတ်ခဲ့ပါသည်။ ခုတော့ ဘာလို့များ။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ကြက်သီးထသွားရ၏ ။
လူမရှိသည့်တိုက်ခန်းတွေကို လိုက်လံ ဖောက်ထွင်းနေသည့် ဒုစရိုက်မှုတွေကလည်း ခုတလော ရေပန်းစားနေလေတော့ ကျွန်မ ခြေဖျား လက်ဖျားများပင် အေးစက်သွားရသည်။ အသက်ကိုပင် ပြင်းပြင်းမရှူရဲဘဲ တံခါးကို အသာတွန်းဖွင့် လိုက်၏ ။

မျက်စိရှေ့တည့်တည့်မှာ မြင်နေရသော အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းများကို လှမ်းအကဲခတ်လိုက် သည်။ ဘယ်သူမှမရှိ။ ဘာခြေရာလက်ရာမှ ပျက်စီးယိုယွင်းနေခြင်းမရှိ။

“ ဟင် ”

မိနစ်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာပင် ကျွန်မ နှုတ်မှ အာမေဇိုတ်သံ နှစ်ကြိမ်မြောက်ထွက်သွားရခြင်း ဖြစ်၏ ။

အရှေ့ကိုပဲ မဲကြည့်နေပြီး အနီးအနားကို မကြည့်မိသော ကျွန်မ ကိုယ့်ဖိနပ်ကိုယ် ငုံ့ပြီးချွတ် လိုက်ချိန်မှာမှ ယောက်ျားစီးဖိနပ်တစ်ရဲ့ကို ဖိနပ်စင်ပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်၏ ။

လှိုက်ခနဲ ပျော်သွားမိသည်။ ပျော်သွားတာ တစ်ခုတည်းတော့ မဟုတ်။ ရင်ခုန်တာတွေရော စိတ်လှုပ်ရှားတာတွေရော မယုံကြည်နိုင်ခြင်းတွေရော

အားလုံးရောထွေးသွားသည့် ခံစားချက်။

သူ စီးနေကျ Cheq အမှတ်တံဆိပ် ခြေညှပ်ဖိနပ်လေး။

စောစောတုန်းက ကြောက်ရွံ့နေခဲ့သော စိတ်တွေအားလုံး
ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်လျက် အိမ်ထဲသို့ ခြေလှမ်းကြမ်းဖြင့်
လှမ်းဝင်လိုက်မိသည်။ သူ ဘယ်မှာပါလိမ့်။ အိမ် ရှေ့ခန်းထဲမှာတော့ မရှိ။

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်တုန်းက ဒီအိမ်ရဲ့သော့တူတစ်ချောင်းကို
သူ့အားအပိုင်ပေးအပ် ထားခဲ့ဖူးပေမယ့် ခုလိုမျိုး သူ့သဘောနှင့်သူ
ဆိုင်းမဆင့်စုံမဆင့် ရောက်လာတတ်တာမျိုးတော့ တစ် ခါမှ မရှိဖူးပါ။ ဒီနေ့ကတော့
ကျွန်မအတွက် တကယ့်ကို အံ့ဩစရာ နေ့တစ်နေ့ပါပဲ။

အိပ်ခန်းထဲမှာလည်း သူ မရှိပါ။ ထိုစဉ်မှာပဲ ကျွန်မနားထဲသို့
ဝင်လာသော ရေသံတဗွမ်းဗွမ်း။ အိမ်နောက်ဖေးရေချိုးခန်းထဲဆီမှ။

ဪ သူ ရေချိုးနေတာနဲ့တူပါရဲ့။

ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဒီလိုကျတော့လည်း
ကျွန်မချစ်သူက ချစ်ဖို့ ကောင်းသားပင်။ ကျွန်မမှာတော့
ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကြားက ဆက်ဆံရေးတွေ အေးစက်မာခဲ ကုန်ပြီး တစ်စစီ
ကွဲထွက်သွားတော့မယ်လို့ ထင်နေခဲ့တာလေ။

ကျွန်မအတွေးတွေ မဆုံးသေးခင်မှာပဲ ရေချိုးခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး သူ
ထွက်လာသည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါ အဝါရောင်အကြီးကြီးကို ခါးမှာပတ်လျက်
လက်တစ်ဖက်ကလည်း သဘက်သေး သေးလေးတစ်ထည်နှင့် ဆံပင်များကို
သုတ်ကာ သူ ထွက်လာ၏ ။

ကျွန်မ ရောက်နေတာကို တွေ့သော်လည်း မျက်နှာက တစ်ချက်လေးမှ
မပြုံးမရယ်။

“ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ ကြာပြီလား ”

“အင်း ကြာပြီ၊ ညတည်းကပဲ ”

“ဟင် ”

ကျွန်မ “ဟင်” ရပြန်ပါပြီ။

“ဟုတ်တယ်လေ မင်းက နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောတော့ ငါက ဆိုင်မသွား လောက်ဘူးလို့ ထင်နေတာ ”

“ဒါများ ဖုန်းဆက်လိုက်ရောပေါ့ ”

“မဆက်ပါဘူးကွာ၊ လုငန်းခွင်ထဲရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ငါ အဲဒီ လို အနှောင့်အယှက် မပေးချင်ဘူး။ ကိုယ့်ကို အဲဒီ လို လာပေးရင်လည်း မကြိုက်ဘူး ”

“ဘာသဘောလဲ၊ ကျွန်မကို ကြိုပိတ်လိုက်တာလား၊
အပြစ်တင်လိုက်တာလား ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းကို ပြောပြတာပါ ”

“ကျွန်မ ဆက်တယ်ဆိုတာလည်း အချိန်တိုင်းမဟုတ်ပါဘူး၊
တစ်ခါတလေ ရှင့်အပြုအမူ တွေ လွန်လာတယ်လို့ ထင်မိတဲ့အခါမျိုးတွေမှပါ ”

ကျွန်မကိုကျောပေးရပ်ရင်း အကျူးကြယ်သီးတပ်နေသော
သူချက်ချင်းပင် ကျွန်မနှင့်မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ဘက်သို့ လှည့်လာ၏ ။

“ဘယ်အပြုအမူက လွန်တာလဲ ပြောပြပါဦး ”

“ကျွန်မကို ဘာအဆက်အသွယ်မှ မလုပ်ဘဲ ပစ်ထားခဲ့တာတွေလေ၊
အဲဒါ ဘာသဘောလဲ၊ ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်များများ ကိုယ့်ချစ်သူ အတွက်တော့
အချိန်နည်းနည်းလောက်ဖြစ်ဖြစ် ဖယ် ထားတတ်ကြတာ လူတိုင်းရဲ့သဘာဝ ပါပဲ ”

“ ဒီလိုဆိုတော့ ငါက သာမန်လူတွေနဲ့မတူဘူးပေါ့၊ ဟုတ်တယ် ငါက အလုပ်ကိုလောဘကြီး တယ်၊ ဘဝမှာ ငွေရှာနိုင်ဖို့က အဓိကပဲ၊ ငွေမရှိရင် ဘာမှလုပ်လို့မရဘူးကွ ”

ထမင်းစားပွဲတွင် ထိုင်နေသော ကျွန်မ၏ ဘေးကပ်လျက် ထိုင်ခုံတွင် သူဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ပြောသည်။ သူ့အသံက တိုးသက်သောလည်း မာန်ပါသည်။

သူ့ကိုမြင်နေရတာ ပုံမှန်လူတစ်ယောက်မဟုတ်တော့ဘဲ ငွေနောက်ကို ကောက်ကောက်ပါ အောင် လိုက်နေသော မုဆိုးတစ် ယောက်နှင့်ပင် တူနေသေးတော့။

“ ရှင်ဆိုလိုချင်တာက ငွေသာလျှင် ရှင့်ဘဝအတွက်အရေးကြီးဆုံး၊ ကျန်တာတွေက ဟိုး နောက်မှာပေါ့၊ ဒီလိုလား၊ ကျွန်မဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုရင် ပိုဆိုးဦးမှာပေါ့နော် ”

ကျွန်မစကားအဆုံးမှာ သူ သက်ပြင်းချသည်။ ခုနကလို မာထန်နေခြင်းမျိုးတွေ သူ့မျက်နှာ မှာမရှိတော့။ ကျွန်မ လက်နှစ်ဖက်ကို သူ့လက်များဖြင့် အုပ်ကိုင်ဆုပ်ထားလိုက်ပြီး မျက်လုံးချင်းဆုံ အောင် ကြည့်လိုက်သည်။

“ မင်းမသိသေးတဲ့ ဘဝတွေပါကွာ၊ ငါ့မှာ အချိန်တိုင်း ကြိုးစားနေရတဲ့အကြောင်းပြချက် တစ်ခုရှိနေတယ် ”

သူ့စကားက အထူးအဆန်း။ ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားသွားရသည်။

အမှန်ကိုပြောရရင်တော့ ကျွန်မသည် သူ့အကြောင်းကို သူပြောပြထားသလောက်လွဲပြီး မသိသူသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ဘဝသူ့အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ပြည့်ဝသော စိတ်ဝင်စားမှုမျိုး ကျွန်မမှာ ရှိပါသည်။

“ မသိဘူးဆိုရင် ရှင် ပြောပြရမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား ”

သွားမပေါ်အောင် သူ အားရပါးရ ပြုံးလိုက်သည်။

သူ့နှုတ်ခမ်းထူထူများက ပြုံးလိုက်လျှင် သိပ်မလှတာ ကျွန်မ စွဲစွဲထင်ထင် မှတ်မိနေသော အချက်တစ်ခုလည်း ဖြစ်၏ ။

“ မင်းမသိဘူးဆိုတည်းက ငါမပြောပြထားလို့ ငါ

မပြောပြထားဘူးဆိုတည်းက ငါ မပြောချင် လို့ပေါ့၊ ခုလည်း ငါ မပြောချင်ဘူး ”

လူဆိုတာကလည်း မပြောဘူးဆိုတော့မှ

ပိုသိချင်လာတတ်ကြတာမဟုတ်လား။ ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းစုလိုက်မိသည်။

“ ဟိတ် နှုတ်ခမ်းမစုနဲ့နော်၊ ဖြတ်နမ်းပစ်လိုက်မယ် ”

“ တကယ်မပြောပြဘူးလား ”

“ ငါ စကားကိုနှစ်ခါပြန်ပြင်ပြောတာ မင်းကြားဖူးလား ”

စုထားသော နှုတ်ခမ်းများကို တွန့်ကွေးလျက် မွဲပစ်လိုက်သည်။

စိတ်ကိုလည်း လျှော့ပစ် လိုက်၏ ။ သူ တကယ်ပြောမှာ မဟုတ်မှန်း သိလိုက်လို့ပါ။

“ မင်း အလုပ်သွားမှာမဟုတ်လား၊ နားချင်နားလေ ငါလည်း

ပြန်တော့မယ် ”

“ ဟင် ပြန်တော့မလို့လား၊ ခုမှ တွေ့ရတာ ကို ”

ကျွန်မ စိတ်ထဲက ညဉ့်ဆိုးလေးကို သူ မမြင်ဘူးတဲ့လား။ ဘာလို့များ

မတွေ့တာကြာနေတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို နွေးထွေးမှု

နည်းနည်းလေးလောက်တောင် မပေးဘဲနဲ့ ပြန်ချင်နေရတာ လဲ။

ဒီလူ တစ်ချက်တော့ လွန်နေပါပြီ။

“ မင်းကို နားစေချင်တာကွ၊ တစ်ညလုံးလည်း အလုပ်လုပ်ရတယ်၊

ခဏနေရင်လည်း နောက်အလုပ်တစ်ခုကို သွားရဦးမယ်၊ မင်းမှာ ဒီအချိန်လေးလောက်ပဲ နားချိန်ရှိတာကို ဘာဖြစ်လို့ ငါ့အတွက်နဲ့အပင်ပန်းခံမှာလဲ ”

“ ရှင်နဲ့ပတ်သက်ရင် ကျွန်မက အဲဒီ လိုမျိုးတွေ မတွေးဘူးလေ ”

“ မတွေးလို့မရဘူးကွ၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာအချစ်ဆုံးလို့ ငါ ခံယူထားတာ ”

“ ဟာ တော်ပြီကွာ၊ အဲဒါတွေ ထပ်ပြောမနေနဲ့တော့၊ ကျွန်မ မနားချင်ဘူး ဟုတ်ပြီလား၊ ရှင့် နားမှာပဲ ရတဲ့အချိန်လေးနေချင်တယ်၊ အဲဒီ တော့ ရှင်မပြန်ရဘူး ဟုတ်ပြီလား ”

“ ဒါဆို ဘာလုပ်ရမလဲ ပြော ”

ကျွန်မ ရင်ထဲက စိုးထိတ်နေမှုကြီး ကွယ်ပျောက်သွားသည်။ သူ့လေသံနှင့်အမူအရာက ကျွန်မဆန္ဒကို လိုက်လျောပေးဖို့ အသင့်ပဲဆိုတာ ရိပ်စားမိလိုက်လို့ပေါ့။

“ မနက်စာ ဘာစားပြီးပြီလဲ ”

“ ဘာမှမစားရသေးဘူး ”

“ ဒါဆို ကျွန်မ ထမင်းကြော်လိုက်မယ်နော်၊ လွယ်ကူမြန်ဆန်ပြီး ကျွန်မ အိမ်မှာရနိုင်တာ ဒါပဲ ရှိတယ် ”

ကျွန်မ ပြောင်စပ်စပ်ပြောလျက် ထိုင်ရာမှထရင်း ခပ်သွက်သွက် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ထ မင်းကြော် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်နှင့် ပြီးနိုင်သည်လေ။

ပြီးရင် ကျွန်မ စိတ်ကူးထားခဲ့ရသည့်အတိုင်း နှစ်ယောက်အတူမနက်စာ စားကြမည်။ သူက မနက်စာကို ကော်ဖီမသောက်၊ အအေးတစ်ခုခုသာသောက်တတ်မြဲ ဖြစ်၏ ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မအတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ

အသင့်တွေ့သော လိမ္မော်သီးကို သူ့အတွက် အ ရည်ညွှတ်ဖျော်ပေးလိုက်သည်။

အစားစားပြီးလျှင် ကျွန်မ လွမ်းနေရသော အချိန်များအတွက် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ခဏတဖြုတ် အနားယူရမည်။

“ စားလေ ဘာတွေတစ်ယောက်တည်း ပြုံးနေတာလဲ ”

“ ဟုတ်လား တစ်ယောက်တည်း ပြုံးနေမိလား၊ ကိုယ့်ဘာသာတောင် သတိမထားမိလိုက် ဘူး၊ ဘေးနားမှာ ရှင်ရှိနေရင် အလိုလိုပြုံးနေမိတာနဲ့ တူပါရဲ့ ”

“ ပိုပြီ ”

ဒီအခြေအနေလေးကို ကျွန်မ ကျေနပ်ပါသည်။ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်းသာ ဒီလိုမျိုးလေးပဲ သူနဲ့အ တူ နေသွားခွင့်ရရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲနော်။

“ စားပြီးသောက်ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းတန်းပြီး အလုပ်သွားဖို့ မကြိုးစားနဲ့နော်၊ ကျွန်မနဲ့တူတူ နေရအောင်၊ ဟိုလေ ကျွန်မ ဆိုလိုတာက စကားလေးဘာလေး အေးဆေးပြောရအောင်လို့ပါ ”

ကျွန်မ စကားအဆုံးမှာ ယောင်ယောင်လေး သမ်းသွားသော သူ့အပြုံးတွေကို မုန်းလိုက် တာ။

“ အင်း ဟုတ်ပါပြီ၊ ခုမှ ခုနစ်နာရီခွဲဆိုတော့ အချိန်နည်းနည်း ပေးနိုင်ပါသေးတယ် ”

“ ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်နော် ”

သူ့ရင်ခွင်ထဲ ခိုဝင်လိုက်ရသည့်အချိန်မှာ ကျွန်မအတွက် အနည်းငယ် စိမ်းသက်နေခဲ့သည်။ မထိတွေ့ရတာ ကြာပြီမို့ ကျွန်မရဲ့ နှလုံးသားက သူ့နွေးထွေးမှုတွေကို မမှတ်မိတော့တာများလား။ အချစ်ဆိုတာ ဒီလို မဖြစ်သင့်ပါဘူးလေ။ ကျွန်မက ပြောင်းလဲတာမဟုတ်ဘဲ သူက ပြောင်းလဲသွားခဲ့

တာဆိုရင်ရော။

အို ကျွန်မ ဘာတွေလျှောက်တွေးနေမိတာလဲ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ရှိနေခွင့်ရသည့် ရှားရှားပါး ပါး အချိန်လေးတွေကို ကျွန်မရဲ့မဟုတ်ကဟုတ်က အတွေးများဖြင့် မပျက်စီးစေလိုပါ။

“ ဟိတ် ဘာတွေငြိမ်နေတာလဲ ”

သူ့စကားသံကြောင့် ရင်ခွင်ထဲ အောင်းနေရင်းကနေ ခါးများကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်သိုင်းဖက် ထားလိုက်၏ ။

“ ဉာဏ်ထက် ရှင်နဲ့ကျွန်မ မတွေ့ဖြစ်တဲ့ အဆက်အသွယ်မရှိတဲ့ နေ့တွေမှာ ရှင် ဘာတွေ လုပ်နေလဲဟင် ”

“ ဘာလုပ်ရမလဲကွာ မင်းသိတဲ့အတိုင်း အလုပ်တွေနဲ့ပဲ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာပေါ့၊ ဟိုတလောကတောင် မြဝတီဘက်ရောက်သွားလိုက်သေးတယ်လေ ”

“ ဟင် ကျွန်မလည်း မသိလိုက်ရပါလား ”

“ အားချင်းကြီး ထွက်သွားရတာ ၊ ဟိုမှာ ကုန်သည်လာတဲ့ယာဉ်တွေ အသိမ်းခံရတယ်ဆို လို့”

“ ပြေလည်သွားပြီလားဟင် ”

“ ကိုယ်တိုင်လိုက်သွားတာပဲကွာ၊ မပြေလည်စရာ ဘာရှိလို့လဲ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး မင်းက အခု အလုပ်အကြောင်းတွေချည်းပဲ မေးနေမှာလား ”

သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်မိတော့ မျက်ခုံးထူထူများက တွန့်ချိုးလျက် အလိုမကျနိုင်သလိုလို။

“ ဒီလိုဆို ကျွန်မက ဘာပြောရမှာလဲ ”

“ မင်းပြောတတ်ပါတယ်လေ ”

“ ဟင့်အင်း ကျွန်မ ဘာမှမပြောတတ်ဘူး၊ ရှင်ပဲ ပြော ”

“ ဪ ငါက ဘာပြောရမှာတုန်း ”

ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေသော သူ့မျက်နှာကိုလည်း ကျွန်မ မုန်းလိုက်တာ။

မျက်နှာကို အောက်ငုံ့ ချထားလျက် အိပ်ရာခင်းစ အဝါနုရောင်လေးပေါ်မှာ လက်သည်းလေးဖြင့် ဖွဖွခြစ်နေမိသည်။

ဒါကိုပဲ ကျွန်မနဲ့မျက်လုံးချင်းမဆုံဆုံအောင် လိုက်ကြည့်ပြီး ပါးစပ်က တတွတ်တွတ်နှင့် “ဘာပြောရမှာလဲ ဘာပြောရမှာလဲ” လိုက်လုပ်နေတာ ဘယ်လောက်များ အသည်းယားစရာ ကောင်းလိုက်သလဲ။

“ ဒီလိုလုပ်မယ်လေ၊ မင်းလည်းမပြောတတ်၊

ငါလည်းမပြောတတ်ဆိုတော့ နှစ်ယောက်လုံး ဘာမှပြောစရာမလိုအောင် ”

နှစ်ဦးလုံး၏ အသက်ရှူသံများလွဲလို့ တခြားပြင်ပအသံများ

တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ မျက်ခွံ များ ဖြည်းညင်းစွာ ပိတ်ကျသွားသည်။

အသက်ရှူရတာ မောဟိုက်လာသည်။ သူ့ခါးကို

ပိုလို့တင်းကျပ်နေအောင်ဖက် ထားမိသည်။ ဖျားနာချင်နေတာတွေ ရုတ်တရက် ကွယ်ပျောက်သွား၏ ။

သူ့ရဲ့ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သော ဆက်ဆံမှုတွေကို ကျွန်မ မငြင်းနိုင်ခဲ့။

ကျွန်မလိုချင်နေခဲ့တာ ထက် ပိုလို့များပြားသော ထိတွေ့ဆက်ဆံမှုနယ်ပယ်တွေကို ကျွန်မ မရည်စူးခဲ့သော်လည်း သူ့ခေါ်ဆောင်ရာနောက်ရောက်ခဲ့ရတာ အခါခါ။

ဒီနည်းတွေနဲ့ ကျွန်မကို သူ့အနားကနေ ဘယ်ကိုမှ ထွက်မသွားနိုင်အောင်

လုပ်နေတာ လား။ လျှော့လိုက်တင်းလိုက်နှင့် ကျွန်မခံစားချက်တွေကို

ကစားနေခဲ့တာလား။ ရင်ခုန်လှိုက်မောမှု တွေကြားမှာ သက်ပြင်းမောလေးတစ်ခု

ခိုးချလိုက်သေးသည်။

*

အခန်း (၂)

“ မနေ့က ဘယ်လိုများဖြစ်တာလဲ၊ နေမကောင်းတာလား ”

သင်တန်းရုံးခန်းထဲ ဝင်လိုက်တာနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဝေမွန်က လှမ်းမေးသည်။ အရဲစွန့် ပြီး ရေချိုးခေါင်းလျှော်ခဲ့တာမို့ လူက ချမ်းစိမ့်စိမ့်နှင့်အနွေးထည်ပါးလေး ထပ်ထားခဲ့သည့်အတွက် ဝေမွန်က နေမကောင်းလို့ဆိုတာကို ခန့်မှန်းလို့ ရသွားပုံပါပဲ။

“ အေးဟာ ငါလည်း ဘယ်လိုမှ မလှုပ်နိုင်တာနဲ့ အိပ်ပစ်လိုက်တယ် ”

“ အင်း ငါလည်း သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆရာ့ကိုတောင် နင်နေမကောင်းလို့ ငါ့ဆီဖုန်းဆက် ထားတယ်လို့ လိမ်ပေးထားတယ်နော် ”

“ ကျေးဇူးပဲ ငါလည်း နင်ကူညီမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်၊ ဘယ်လိုလဲ မနေ့က သင်တန်းသစ် စတဲ့နေ့ကျမှ ငါကလည်း ပျက်သွားတော့ နင် တစ်ယောက်တည်း အလုပ်တွေရှုပ်ကုန်မှာပဲ ”

“ အသေအချာပဲပေါ့ဟယ်၊ အားလုံးကိုတောင် ကျောင်းသားကဒ်ထုတ်မပေးနိုင်သေးဘူး ”

“ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ပေးပေး ငါ အခု ထိုင်လုပ်လိုက်မယ် ”

“ တူတူလုပ်မယ်လေ ”

ကျောင်းသားဓာတ်ပုံများကို လေးထောင့်ကဒ်ပြားလေးများတွင် သတ်မှတ်ထားသော နေရာ များ၌ ကပ်ကာ နာမည်နှင့်တန်းခွဲကို ကျွန်မတို့က ရေးပေးရသည်။

အားလုံးပြီးသွားလို့ နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဆယ်နာရီထိုးပြီး ငါးမိနစ်၊ ဆယ်နာရီခွဲ အတ်မှာ အတန်းမမှာမို့ တချို့ကျောင်းသားကျောင်းသူလေးများ ရောက်နေကြပြီ။ မနေ့ကမှ စ တက်သည့်

သင်တန်းသူသင်တန်းသားအသစ်တွေမို့ ကျွန်မအမြင်မှာ စိမ်းနေသေး၏။

ကျောင်းသားတွေအားလုံးစုံလောက်ချိန်မှာ ဝေမွန်က တစ်ယောက်ချင်းစီ ကိုယ့်ကဒ်ပြား ကိုယ် လာယူရန် အသံကျယ်ကျယ်နှင့် လှမ်းအော်အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

အင်္ဂလိပ်၊ တရုတ်၊ ကိုရီးယားနှင့် ဂျပန်စာသင်တန်းကျောင်းမို့ လာတက်ရောက်သည့် ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေမှာလည်း အသက်အရွယ်မရွေး ယောက်ျားမိန်းမမရွေး စုံလင်လှ သည်။ တန်းခွဲတစ်ခုကို သင်တန်းသား အယောက်သုံးဆယ် လက်ခံသည်မို့ ခုလောလောဆယ် ကဒ်သုံးဆယ်သာ ဝေပေးရဦးမည်။

“ ကျွန်တော့်နာမည် နေဇော်ပါ ”

ငုံပြီး စာရေးနေသော ကျွန်မ ဦးခေါင်းမော့မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ အဲဒီ နာမည်လေးကို မှတ်မိနေလို့ပါ။

ကျွန်မကို ပြုံးကြည့်နေသော နေဇော်မျက်လုံးများကလည်း ကျွန်မကို မှတ်မိပါတယ်လို့ ပြောနေကြ၏။

“ မင်းက ဒီမှာ သင်တန်းလာတက်တာလား ”

“ ဟုတ်တယ် အင်္ဂလိပ်စာ လာတက်တာ ”

“ အင်း ကောင်းပါတယ် ”

သူကဒ်ပြားလေးကို ဝေမွန်က ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ဝေမွန်ကိုလည်း သူက ပြုံးပြနုတ်ဆက် လိုက်သေးသည်။ နေဇော်က မျက်နှာချိုသူ တစ်ယောက်ပါပဲ။

“ နင်နဲ့သိနေတာလား ”

“ အင်း ဒီတိုင်း မျက်မှန်းတန်းမိတာပါ။ ငါလုပ်နေတဲ့ မားကတ်မှာ ဈေးလာဝယ်ရင်းနဲ့ မြင်ဖူး သွားတာပါ ”

“ မသိပါဘူးဟယ် ငါကတော့ ဇာတ်လမ်းတွေဘာတွေများလားလို့ နားထောင်ရတော့မယ် ထင်နေတာ ”

“ အယ် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ နင်ပဲ တွေးတတ်တယ် ”

ဆယ်နာရီခွဲတွင်စသော ထိုအတန်းချိန်က ဆယ့်နှစ်နာရီအတိတွင် ပြီးဆုံးသည်။

“ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် ”

အပြုံးလေးနှင့် နှုတ်ဆက်သွားပြန်သော နေဇော်ကြောင့် ဝေမွန်က ကျွန်မကို မျက်စောင်းတ ထိုးထိုးနှင့် ကြည့်၏ ။

“ ဒါလား မျက်မှန်းတန်းမိရုံဆိုတာ ”

“ ဪ ကဲ ခက်တော့နေပြီ၊ မယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူးဟေ့၊ ကျွန်မတော့ ဗိုက်ဆာပြီ၊ ထမင်းစားတော့မယ်၊ ပြီးရင် ဆေးလည်းသောက်ရဦးမှာ ”

“ ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း အတင်းကြီးကိုပဲ မဆီမဆိုင် စကားလွှဲပစ်တာပါလား ”

ဝေမွန်စကားတွေကို နားထောင်မနေတော့ဘဲ ကိုယ့်ထမင်းချိုင့်လေးကို ကိုယ်ဖွင့်စားနေ လိုက်သည်။ မနက်က ဉာဏ်ထက်နှင့်အတူ ကြော်စားခဲ့သော ထမင်းကြော်ပါပဲ။ တစ်ကိုယ်တည်း သမားဘဝတွေက ဒီလိုပါပဲ။ အဆင်ပြေသလို လုပ်လိုက်ရတာ တွေက များနေသည်။

လွတ်လပ်မှုကိုလည်း ခံစားရပါရဲ့။ မချက်ချင်ဘဲနဲ့လည်း ဘယ်သူ့အတွက်မှ အပင်ပန်းခံ ချက်ပေးနေစရာမလို။ ဘာလုပ်ချင်ချင် ဘယ်သူ့ဆီကမှ ခွင့်ပြုချက်လည်း တောင်းစရာမလို။ ဒီလို မျိုး အကောင်းဘက်က တွေးကြည့်တော့လည်း လောကမှာ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေခြင်း ဟာ ကောင်းဖို့အတွက်တွေပါပဲလား။

“တစ်ယောက်တည်း စားလိုက်ရယ်လိုက်နဲ့ နင် စိတ်မှမှန်သေးရဲ့လား ”

“အောင်မာ ငါ့ကိုများ စိတ်မှန်သေးလားဘာလားနဲ့ ငါက
ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ”

“မသိပါဘူးအေ ဟိုကောင်လေးရဲ့အပြုံးတွေကိုများ စွဲလမ်းပြီး
ပြန်မြင်ယောင်နေတာလား လို့ ”

“နင်နော် ဝေမွန် မနောက်နဲ့ သိလား ”

ကျွန်မက မျက်နှာတင်းတင်းနှင့်ပြောလိုက်တော့လည်း ဝေမွန်က
ချက်ချင်းပင် တည်သွား ပြီး

“အိုကေ မနောက်တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်လေး တစ်ခုခုတော့
တစ်ခုခုပဲဟ သိလား ”

“ကြည့် တွေ့လား ”

“နင်နဲ့တော့ ခက်ပြီ၊ ငါ မနောက်ဘူးလေ အတည်ပြောနေတာ ”

“တော်ပြီ နင့်ကိုမပြောတော့ဘူး၊ နင့်ဘာသာ ပြောချင်တာသာ
ပြောတော့ သိလား ”

ထမင်းကို ခပ်မြန်မြန် လက်စသတ်လိုက်ပြီး နောက်တစ်ချိန်စမည့်
အတန်းခွဲအတွက် ကဒ် ပြားများဝေရန် ပြင်ဆင်ရပြန်သည်။ ထိုအခါမှ ဝေမွန်လည်း
အလုပ်များလျက် ပါးစပ်ပိတ်သွားတော့ ၏ ။

ဘေးနားမှာ ချစ်သူတစ်ယောက် မားမားမတ်မတ် မရှိသော ဘဝက
ဒီလိုပဲလား။ ရှိသမျှလူ တွေအားလုံးက အဖြစ်မရှိတဲ့မိန်းမကြီးအဖြစ် စကြနောက်ကြ
အထင်သေးနေကြတော့မှာလား။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်
မပြနိုင်သေးဘဲနဲ့ ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိပါတယ်လို့လည်း လိုက်
ကြေညာမနေချင်တော့ပါ။

အဲဒီ လိုမျိုးလေးတွေ ငါ သိပ်စိတ်ညစ်ရတယ် ဉာဏ်ထက်ရေ။

*

“ ဒီလိုဆိုတော့ အစ်မက ပင်ပန်းမှာပဲနော် ညဆိုလည်း ဒီမှာ လုပ်ရတယ်၊ မနက်ဆိုလည်း သင်တန်းမှာ လုပ်သေးတယ်ဆိုတော့ ”

နေဇော်မျက်နှာက တကယ်ပဲ ကိုယ်ချင်းတွေစာနေသလိုမျိုး
မှုန်မှုန်မှိုင်းမှိုင်း။

“ ငါးထောင်နဲ့သုံးရာ ”

သူ ယူလာသော ပစ္စည်းတွေရဲ့ တန်ဖိုး။ ထုံးစံအတိုင်း
ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်များထဲ သူ့လက် နှစ်ဖက်လုံးမွှေနှောက်ရှာပြန်သည်။

“ ဒီတစ်ခါရော အကြွေးထားခဲ့ဦးမှာလား ”

“ ဟာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမှာ ပါပါတယ် ”

တစ်ထောင်တန်ခြောက်ရွက်ကို ကျွန်မထံသို့
ခပ်သွက်သွက်ကမ်းပေးသည်။ ကျွန်မက သူ့ ကို ငါးရာတန်တစ်ရွက်နဲ့
နှစ်ရာတန်တစ်ရွက် ပြန်ပေးလိုက်ပြီး ပစ္စည်းများကိုလည်း အိတ်ထဲထည့်
ပေးလိုက်သည်။

ပစ္စည်းအိတ်ရော ပိုက်ဆံရော လှမ်းယူပြီးတာတောင် နေဇော်က
ကောင်တာနားမှ မခွာ သေးပါ။ ကျွန်မ သတိထားပြီး ကြည့်မိတော့မှ
သူ့အကြည့်များက ကျွန်မ ရင်ဘတ်နားဆီမှာ။ မျက် နှာတစ်ခုလုံး ထူပူသွားလျက်
စိတ်လည်းတိုသွားရသည်။

“ နင် ဘာကြည့်နေတာလဲ မိုက်ရိုင်းလှသည်လား ”

ကျွန်မ အသံကြောင့် ဆိုင်ရှေ့ဘက်မှာ ပစ္စည်းတွေစီနေသော ချစ်မင်း
အနားသို့ ရောက်ချ လာသည်။

“ ကျွန်တော် ဘာကြည့်မိလို့လဲ ”

နေဇော်မျက်နှာက တကယ့်ကို ဘာမှမသိ။ ဘာမှမလုပ်ထားသည့်
ကြောင်တောင်တောင် မျက်နှာပေး။

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်မ ”

“ သူ ငါ့ရင်ဘတ်ကို သေချာလာစိုက်ကြည့်နေတယ် ”

“ ဟာ မင်း ဘယ်လိုကောင်လဲကွ၊ ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး စော်ကားလှချည်လား ”

ကျွန်မနားမှာ ရပ်နေသော ချစ်မင်းက ချက်ချင်းပင်
နေဇော်နားရောက်သွား၏ ။ နေဇော်က လက်ကာကာ ခြေကာကာနှင့်
အကြောက်အကန်ငြင်းရှာသည်။

“ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ရင်ဘတ်ကိုကြည့်တာမဟုတ်ပါဘူး တကယ်ပါ ”

“ ဒါဆို မင်း ဘာကြည့်တာလဲ ”

“ ဟို ဟိုလေ ကျွန်တော်က သူ့နာမည်ကဒ်ပြားကို ကြည့်တာပါ၊
နာမည်သိချင်လို့ ”

“ ဟင် ”

နေဇော်အဖြေစကားကြောင့် ကျွန်မရောချစ်မင်းပါ
တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့် လျက် ကြောင်အမ်းသွားသည်။

“ မင်းဟာကလည်း နာမည်သိချင်ရင် ပါးစပ်ကမေးပေါ့ကွ၊ ဘာလို့
ကဒ်ပြားကို လိုက်ဖတ် နေတာတုန်း ”

“ နာမည်မေးတော့ ဒီကတစ်ယောက် တစ်မျိုးထင်သွားမှာစိုးလို့ပါ ”

“ အေး မင်းခုလိုလုပ်တော့ ပိုပြီးဆိုးဆိုးရွားရွားတွေ
ထင်ကုန်တယ်မဟုတ်လား ”

“ အဲဒီ လို ဖြစ်သွားရင် အစ်မကို တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ
အဲဒီ လို မိုက်ရိုင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး မရှိပါဘူးဗျာ ”

“ မင်းဟာကလည်း ”

ကျွန်မ ပြောလိုက်နိုင်တာ ဒီလောက်ပဲ။ ဘာဆက်ပြောလို့ ပြောရမှန်းမှ
မသိတော့တာ။ ချစ် မင်းကလည်း အနားကနေ ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလားဟင် ”

သူ့လေသံက တိုးတိုးဖွဖွ။ ကျွန်မ ရှက်ရှက်နှင့် ခေါင်းကိုအောက်သို့ပဲ
ငုံ့ချထားမိသည်။

“ ကျွန်တော် တကယ်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒီ လို ဖြစ်သွားဖို့
လုံးဝမရည်ရွယ်ပါဘူး ”

“ အင်းပါ မင်းသွားတော့လေ ”

“ ကျွန်တော့်ကို တကယ် စိတ်မဆိုးပါဘူးနော် ”

ပြန်မဖြေမချင်း ဆိုင်ထဲကသွားမှာမဟုတ်သော
ဂျစ်ကန်ကန်မျက်နှာပေးလေးကြောင့် ကျွန် မမှာ ခေါင်းကိုသာ
အသာညိတ်ပြလိုက်ရသည်။

“ စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် နာမည်ပြောပြလေ၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်
ဘာသာ ကံဒ်ပြားကို ပြန် ကြည့်ပြီး ဖတ်လိုက်ရမလား ”

“ ဟင် ”

ငုံ့ထားသော ခေါင်းလေး ဆတ်ခနဲ မတ်သွားရသည်။

ဘယ်လိုဟာလေးပါလိမ့်။

“ သုမေ ”

“ သုမေ ဟုတ်လား၊ နာမည်က တစ်မျိုးပဲနော်၊ ကျေးဇူးတင်တယ် သိလား၊ နာမည်ပြောပြ လို့ ”

လှစ်ခနဲ ဆိုင်ပြင်ရောက်သွားသော နေဇော်ကျောပြင်ကို ကျွန်မအသာလေး လှမ်းကြည့် လိုက်မိသေး၏ ။ ရင်ဘတ်ထဲက နှစ်လုံးက ခုချိန်ထိ တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ခုန်နေတုန်း။ အပျိုဖြန်းလေး တစ်ယောက်လိုလေ။

“ ဒီကောင်လေး အစ်မကို လာရှိတ်နေတာနဲ့ တူတယ် ”

လာပြန်ပြီ နောက်တစ်ယောက်။ ချစ်မင်းစကားကြောင့် စိတ်ထဲကနေ ဝေမွန့်ကို ပြေးမြင် လိုက်ပြီး တွေးလိုက်မိသည်။

ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ ဝေမွန့်ကို ပြန်ပြောသလို တစ်ခွန်းမခံ ပြန်မပြောနိုင်တော့ပါ။ ဟုတ် တယ်လေ ဒီကောင်လေး လုပ်သွားပုံကလည်း ဟုတ်မှမဟုတ်တာ။ ဘေးလူတွေ တစ်မျိုးမြင်စရာ ကြီး။

“ ငါ့အစ်မကတော့ စွံတယ်ဟေ့ ”

“ ချစ်မင်းနော် နင် ငါ့ကို အရမ်းမစနဲ့ ”

“ ဟင် ဘာလိုဖြစ်တာတုန်း၊ ဒါ ဝမ်းသာစရာပါ အစ်မရဲ့၊ သူက အစ်မကိုရှိတ်နေတာဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဆိုင်မှာ လာဝယ်နေမှာပဲလေ၊ အမြဲတမ်းဝယ်နေသူတစ်ယောက် ထပ်တိုးတာပေါ့လို့ ဟီး ဟီး ”

ချစ်မင်းက မျက်နှာပိုးမသေစွာ ပြောနေပြန်သည်။ ကျွန်မမှာ ခေါင်းတခါခါ လုပ်ရပြန်၏ ။ ဒီ ကောင်လေးကြောင့်နဲ့ ကျွန်မမှာ တစ်နေ့လုံး အစခံအနောက်ခံနေရပါရောလားနော် ”

“ဟေး ”

နောက်ဘက်နားမှ ကိုယ့်ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်သလိုမို့ ကျွန်မ မသိမသာလေး
လှည့်ကြည့် လိုက်မိသည်။

ဟင် နေဇော်။

“ ခဏစောင့်ပါဦးဗျ ”

ကျွန်မကိုမှီလာစေရန် အပြေးတစ်ပိုင်း လှမ်းလာနေသည်။

“ ဟူး တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က နောက်ကျနေပြီ ထင်နေတာ ”

“ ဘာကိုလဲ ”

“ ပြန်သွားပြီ ထင်နေတာ၊ ဒါတောင် နှိုးစက်ပေးပြီး မနည်းထလာရတာ
နော် ”

ကျွန်မ မျက်ခုံးလေးတွေ စုကျုံ့သွားရ၏ ။ မသိရင်ဘဲ ကျွန်မ အတွက်နဲ့ပဲ
သက်သက် သူ အ စောကြီးထရသလိုလို။

“ ဘာအတွက်နဲ့ မင်းက အစောကြီးထတာတုန်း ”

“ ပြောပြီးပြီလေ အစ်မ ပြန်သွားမှာစိုးလို့ပါဆို ”

“ ဟွန့် ဘာဆိုလို့တုန်း ”

“ ကျွန်တော် အစ်မပြန်တဲ့အချိန်ကို မှီအောင်လို့ စောင့်နေတာဗျ ”

“ ကိစ္စရှိလို့လား ”

“ အစ်မကို အတူတူပြန်လိုက်ပို့ချင်လို့လေ ”

ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်နေသော ကျွန်မ ခြေလှမ်းတွေ တုန်ခန်
ရပ်တန့်သွားရသည်။ နေ ဇော်မျက်နှာကိုလည်း စေ့စေ့ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ ဘာသဘောလဲ ”

“ ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ်ဗျာ၊ အစ်မကို ကျွန်တော်
သတိထားစောင့်ကြည့် နေမိတာ ကြာပြီ၊ ဆိုင်ကိုလာတိုင်းရော သင်တန်းမှာရောပဲ
အစ်မ ကြည့်ရတာ တစ်ယောက်တည်း နဲ့ အဖော်လိုအပ်နေသလို ခံစားရတယ် ”

“ မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ”

“ မဟုတ်ပါဘူး အထင်မလွဲပါနဲ့ဗျာ၊ အစ်မက တစ်ယောက်တည်းနဲ့
အရမ်းအထီးကျန်နေ တယ်လို့ ကျွန်တော် မြင်မိတာပါ၊ ပြီးတော့ တစ်ခုမေးမယ်နော်
”

“ ဘာလဲ ”

“ အစ်မမှာ ရည်းစားလည်း မရှိဘူး မဟုတ်လား ”

“ ဘာ ”

ကျွန်မ စိတ်လည်းတိုမိ ဒေါသလည်း ထွက်သွားမိသည်။
ဘယ်လိုကောင်လေးလဲ။ သူ ထင် ချင်ရာတွေပဲ စွတ်ပြောနေတော့တာပါလား။

“ အစ်မ စိတ်ဆိုးသွားတာလား ”

“ ငါ့မှာရည်းစားရှိတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ မရှိတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ ”

“ ပြောပြီးပြီလေ ကျွန်တော် ဒီလို ထင်ရတာ က အစ်မကိုကြည့်ပြီး
သုံးသပ်ကြည့်တာပါ။ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ အရမ်းအထီးကျန်နေတဲ့
ပုံပေါက်နေတယ်လေ၊ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို အချိန် သတ်မှတ်ချက်ကြီးနဲ့
နေထိုင်နေသလိုပဲ ”

“ငါ့မှာ ရည်းစားရှိတယ်၊ ဒီလောက်ဆို ရပြီလား ”

ကျွန်မ အဖြေစကားကြောင့် နေဇော်မျက်နှာ အနည်းငယ် ပျက်သွားပေမယ့် ဒါကို မပေါ် လွင်အောင် သူ ချက်ချင်းထိန်းလိုက်နိုင်ပါသည်။ အပြီးလေးတစ်ခုကို အစားထိုးပြီးတော့ပေါ့။

“အစ်မမှာ ရည်းစားရှိတယ်တဲ့လား၊ အင်းလေ ဒီအရွယ်မှာ ရည်းစားရှိတာ မဖြစ်နိုင်တာမျိုး မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ အစ်မရည်းစားက အစ်မကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး ”

“ဟင် မင်း လွန်လာပြီနော် ”

“ကျွန်တော် ပြောတာ မှားနေလို့လား ”

ကျွန်မသည် ဒေါသကြောင့် လက်သီးများကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိသည်။ ခြေ လှမ်းများကိုလည်း ရှေ့သို့လှမ်းလိုက်၏ ။ ခပ်မြန်မြန်လျှောက်ပါသော်လည်း နေဇော်ကတော့ ဘေး ကနေ ကပ်လျက်ပါလာမြဲသာ။

“ကျွန်တော် ပြောတာကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး ”

“မင်းပြောနေတာတွေက ဘာတွေမှန်းလဲမသိဘူး၊ ငါ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး လူတစ် ယောက်ကို မဆီမဆိုင် အကဲခတ်နေတာကြီးကိုတော့ ကောင်းတဲ့အကျင့် မဟုတ်ဘူးနော် ”

“အစ်မမှာ ရည်းစားရှိတာ မရှိတာ ကျွန်တော်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ကျွန်တော့်ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ လက်ခံပေးဖို့ပါ ”

“သူငယ်ချင်း ဟုတ်လား ”

“အင်း ဟုတ်တယ် အစ်မမှာ ပြောစရာတွေ စိတ်ညစ်စရာတွေရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ရင်ဖွင့် ပေါ့ ”

ကျွန်မမှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဆိုတာကလွဲလို့ သူငယ်ချင်းဆိုတာမျိုး
မရှိခဲ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ကျောင်းတက်တုန်းကတော့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှစ်ယောက်လောက်နှင့် တွဲခဲ့ဖူးသော်လည်း စစ်မှန်သော
ခင်မင်မှုမျိုးမဟုတ်ခဲ့ပါ။

ခုတော့ နေဇော်က သူငယ်ချင်းလုပ်ရအောင် တဲ့။

“ ဘယ်လိုလဲ သဘောတူလား ”

“ ငါ စဉ်းစားမယ်လေ ”

“ ဟာကွာ သူငယ်ချင်းလုပ်ဖို့ကိုတောင် စဉ်းစားဦးမယ်တဲ့လား။ သူ့ကို
ရည်းစားစကားပြော နေတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ”

မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ပြောလိုက်သော နေဇော်အမူအရာကြောင့် ကျွန်မ
ရယ်ချလိုက်မိသည်။

“ အဲဒီလို ရယ်ပါ။ အမြဲတမ်း ရယ်နေရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊
ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေကို ပျော်နေတာပဲ မြင်ချင်တာဗျ ”

“ အောင်မာ ဘယ်သူက မင်းသူငယ်ချင်းလုပ်သေးလို့လဲ ”

“ မနောက်ပါနဲ့ ခုရယ်လိုက်တာက အသိအမှတ်ပြုလိုက်တာပဲပေါ့ ”

ကျွန်မ ဘာမှမတုံ့ပြန်တော့ဘဲ ဆက်လက်ရယ်နေမိတော့သည်။
နေဇော်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက ကျွန်မကိုပျော်အောင် လုပ်နိုင်တာတော့
သေချာနေပါပြီ။

“ အခုအိမ်ထိ လိုက်ပို့မယ်နော် ”

“ အိမ်ထိတော့ လိုက်မပို့ပါနဲ့၊ လမ်းထိပ်ထိပဲ လိုက်ချင်လိုက်လေ ”

“ မရပါဘူး၊ အိမ်ကိုသိအောင်ကို လိုက်ကြည့်ထားဦးမှာ၊ ဘာလဲ

အိမ်ကလူကြီးတွေ သိသွား မှာစိုးလို့လား ”

“ လူကြီးတွေ အင်း ဟုတ်တယ် လူကြီးတွေ သိသွားမှာစိုးလို့ ”

“ ဒါဆိုလည်း လမ်းထိပ်ထိ တူတူသွားမယ်၊ လမ်းထဲရောက်ရင် အစ်မက ရှေ့ကလျှောက် ကျွန်တော်က နောက်ကနေ အသာလေးလိုက်ကြည့်မယ်လေ ”

“ ဘာလို့ ငါ့အိမ်ကို ဒီလောက်တောင် သိချင်နေတာတုန်း၊ လာလည်ရင်တော့ ငါက မရှိဘူး နော် ”

“ သိပါတယ် ဒီတိုင်း သိထားချင်ရုံလေးပါ ”

ပြောမရသည့်အဆုံး ကျွန်မလည်း ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်ရသည်။ လှေကားထဲရောက် တော့မှ သူ ရှိနေသေးလားလို့ မသိမသာလှည့်ကြည့်မိတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကားအကွယ်လေးကနေ ကျွန်မကို ခိုးပြီး လက်လှမ်းပြ၏ ။

ကျွန်မအိမ်မှာလူကြီးတွေရှိနေသည့်အတွက် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်နေသည့်ပုံမျိုးပါ။ ကျွန်မ မှာ ရယ်ချင်စိတ်ကို မြိုသိပ်လျက် ပြန်လက်ပြလိုက်ရသည်။

ဘယ်လိုကောင်လေးပါလိမ့်။ အတင်းကြီး လာရောနေတာပါလား။ ဒါပေမဲ့ နေဇော်မျက်နှာ ပေါ်မှာ မရိုးသားသည့်အရိပ်အယောင်တွေ မတွေ့ရ။ ကောက်ကျစ်တတ်မည့်ပုံစံတွေလည်း တစ် စိုးတစ်စိမျှ မရှိ။

ကျွန်မ ယုံကြည်စွာ ပေါင်းသင်းလို့ရမည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာမယ်ဆို ဘယ် လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲနော်။

*

အခုနောက်ပိုင်းဆို နေဇော်က သင်တန်းသို့လာတိုင်း ကျွန်မအတွက်

မုန့်တစ်ခုခု ဝယ်လာ တတ်သည်။ တစ်ခါတလေဆို ဝေမွန်အတွက်တောင်
စေတနာပိုပိုနှင့် ပိုဝယ်တတ်ခဲ့သေး၏ ။

ခုလည်း သင်တန်းချိန်မစခင် တော်တော်စောစောကရောက်နေပြီး
ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ဝိုင်း ဖွဲ့လျက် စကားလာပြောနေ၏ ။

“ ဆိုင်ကနေ ပြန်လာတာနဲ့ ချက်ချင်းလိုလို သင်တန်းကို
ပြန်ပြေးလာရတော့ မပင်ပန်းဘူး လား၊ အိပ်ရေးရော ဝရဲ့လား ”

“ အဲဒါတွေက အရေးမကြီးပါဘူး၊ အဓိကက ငွေရှာနိုင်ပြီး
အိမ်ပိုင်လေးတစ်လုံးလောက် ဝယ်နိုင်ဖို့ပါပဲ၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ အိမ်ငှားဘဝနဲ့
ရေရှည်ဆက်နေရင် မွဲသွားမှာပေါ့ ”

“ ဟိုလေ မသိလို့မေးတာနော် စိတ်မဆိုးနဲ့၊ အိမ်ကလူကြီးတွေကရော
ဘာမှမလုပ်ဘူးလား၊ အိမ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ စရိတ်စကတွေအားလုံးက
အစ်မတစ်ယောက်တည်း ရှာနေရတာ လား ”

နားထောင်သူသက်သက်လုပ်နေသော ဝေမွန်မျက်လုံးတွေက
ကျွန်မထံသို့ အံ့သြတကြီး ရောက်လာ၏ ။ ကျွန်မက တစ်ကိုယ်တည်းသမားဆိုတာ
သိနေတော့ နေဇော်စကားကို အထူးအ ဆန်းဖြစ်သွားပုံပါပဲ။

“ အိမ်ကလူတွေက အသက်ကြီးပြီလေ၊ ဒီတော့ ငါတစ်ယောက်တည်း
ရုန်းကန်နေရတာ ပေါ့ဟာ ”

စားပွဲအောက်ကနေ ဝေမွန်ပေါင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကုတ်လျက်
အချက်ပြရသည်။ ဘာရယ် မဟုတ် လိမ်လိုက်သောကိစ္စလေးတစ်ခုက ခုချိန်မှ
ပေါ်သွားရင် ခင်မင်မှုသံယောဇဉ်တစ်ခုကို စော်ကားသလို ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ပါ။

“ အင်းလေ ဒါကတော့ လုပ်ရမှာပဲပေါ့။ ကျွန်တော်တောင်
ဒီသင်တန်းကိုမတက်မဖြစ်လို့ လာတက်ထားရတာ ၊ အရင်က

လေနေခဲ့တာများတယ်။ ဘာအလုပ်မှလည်း မယ်မယ်ရရ မလုပ်ချင် ခဲ့ဘူးလေ။
ခုတော့ မမကိုကြည့်ပြီး ဒီတိုင်းကြီး မနေချင်တော့ဘူး၊ အလုပ်တစ်ခုခုတော့
လုပ်မှဖြစ် မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးတွေ ဝင်လာတယ် ”

နေဇော်က ကျွန်မကို အစ်မလို့တစ်မျိုး မမလို့လို့တစ်သွယ် ခေါ်ချင်သလို
ခေါ်တတ်သူဖြစ် သည်။ ကျွန်မထက် နှစ်နှစ်ပဲငယ်တာလေ။ လူကောင်က ထွားတာမို့
မသိရင်တောင် ကျွန်မထက် အကြီးလို့ ထင်ချင်စရာရှိသည်။

“ ခုလိုမျိုး ငါ့ကြောင့်နဲ့ နင့်မှာ အသိစိတ်လေးတစ်ခု
ဝင်သွားတယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာမိပါ တယ်၊ ကဲ သင်တန်းစတော့မယ်၊
ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်သွားထိုင်တော့ ”

“ ကိုကေ ညနေကျ ဆိုင်လာခဲ့မယ်နော် ”

“ ဝယ်စရာမရှိဘဲ မလာခဲ့နဲ့၊ ဘာမှဝယ်စရာမရှိတာကိုလည်း
လာချင်စိတ်သက်သက်နဲ့ ပိုက်ဆံအလကားသက်သက် လာမဖြုန်းနဲ့ ကြားလား ”

“ မမက တကယ့်အဘွားကြီးပဲ ”

တိုးတိုးလေး ရေရွက်လျက် ထထွက်သွားသော နေဇော်ကို ကျွန်မမှာ
အသံတိတ်သာ ကျိန် ဆဲလိုက်ရတော့၏ ။

ညနေကျတော့ သူ တကယ်ရောက်လာပါသည်။
သွားတိုက်ဆေးနဲ့သွားပွတ်တံ လာဝယ် တာပါတဲ့။

“ သုံးထောင်နဲ့ ငါးဆယ် ”

“ ငါးဆယ် အကြွေးထားခဲ့မယ်၊ နောက်နေ့မှ လာပေးမယ်လေ ”

“ တမင်အကွက်ဆင်တာမဟုတ်လား ”

ကျွန်မက မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်ပြီး မေးလိုက်လျှင် သူက
ရယ်ကျဲကျဲနှင့်သွားဖြဲပြဲ၏ ။

“ ငါးဆယ်လျှော့ပေးလိုက်မယ် ဟုတ်ပြီလား၊ အကြွေးမဟုတ်ဘူးနော်၊
နောက်နေ့လာပေးဖို့ မလိုဘူး ”

နေဇော်ဖြစ်သွားသော မျက်နှာစူပုပ်ပုပ်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်စိတ်ကို
အောက်နှုတ်ခမ်းများ အား ဖိကိုက်လျက် ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရသည်။

“ အဲဒါ တမင်ညစ်တာ ”

“ ဟင် နင်တောင် တမင်ညစ်သေးတာပဲဟာ ”

“ တော်ပြီ တကယ်တင်းသွားပြီ ”

ဘောက်ဆတ်ဆတ်နှင့် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားသည်။ သူ ဝယ်ထားသော
ပစ္စည်းထုပ်ကို လည်း ယူမသွား။ ပိုက်ဆံတစ်တောင်တန်သုံးရွက်ကတော့
ကောင်တာပေါ်တင်လျက်သား။

ကျွန်မ တမင်ပင် လိုက်မပေးဘဲ နေလိုက်သည်။ ဖုန်းထဲကနေတော့
စာတိုလေးတစ်စောင် ပို့လိုက်မိပါသည်။

“ ညဘက်သွားမတိုက်ဘဲ အိပ်မလို့လား လို့လေ။

ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်နေတော့ ပြန်စာလေးတစ်စောင်
ရောက်လာပါသည်။ ကိုယ့်ဘာသာ အာပုပ်တာ ခင်ဗျား လာရှုနေရလို့လား တဲ့။

အသံလေးများထွက်အောင်ပင် ရယ်မောလိုက်မိပါသည်။
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေသော ချစ်မင်းက လှမ်းကြည့်လိုက်သဖြင့်သာ ကျွန်မ
အရှိန်သတ်လိုက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မနက်အလုပ်ပြန်တဲ့အချိန် သူနဲ့တွေ့တော့မှပဲ ပေးလိုက်ပါတော့မည်။
မှတ်မှတ်ရရပင် အထုပ်လေးကို ကျွန်မ စလင်းဘတ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်၏ ။

သို့သော် ကျွန်မ အထင်လွဲသွားပါသည်။ အရင်ဆို မနက်ဘက်
အိမ်ပြန်ချိန်တိုင်း လှေကား ရင်းလေးကနေ စောင့်ကြိုကာ လမ်းထိပ်ထိ

အတူတူပြန်လိုက်ပို့ပေးတတ်သော နေဇော်အရိပ်အ ယောင်ကို ဒီမနက်တော့
တစ်စိုးတစ်စိမှပင် မမြင်မတွေ့ရပါ။

ဘာမှမဟုတ်လေးနှင့် နေဇော်က ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးသတဲ့လား။ သူ
ရှိနေမည်ထင်သည့် အထပ်လေးဆီသို့ ကျွန်မ မော့ကြည့်လိုက်သေးသည်။
တိတ်ဆိတ်နေသော ဝရန်တာမှာ သူ့အကျ.. လက်ရှည်လေး
တစ်ထည်လှမ်းထားတာကလွဲလို့ ဘာမှရှိမနေပါ။

*

“ ပြန်လာပြီလား ”

လှေကားရင်းမှာ ရပ်ထားသော ကားတစ်စီးပေါ်ကနေ ဆင်းလာလျက်
ညဏ်ထက် မေးသည်။ သူ့ကိုရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရလို့ ကျွန်မ
ရင်တုန်သွားမိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ တစ်လမ်းလုံး နေဇော်အကြောင်း စဉ်းစားရင်း
လျှောက်လာတာမို့လည်း ကိုယ့်ဘာသာ လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်သွားမိ သေး၏ ။

အို ဘာဆိုင်လို့လဲ။ နေဇော်က ကျွန်မရဲ့ သူငယ်ချင်း။ စရင်းနောက်ရင်းနဲ့
စိတ်ဆိုးကြတာပဲ။ ဒီအတွက် ကျွန်မ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ တစ်လမ်းလုံး
တွေးလာမိခဲ့တာပဲလေ။ ဘာကိုလိပ်ပြာ မလုံ ဖြစ်နေရမှာလဲ။

“ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား ”

“ ဟင့်အင်း မကြာသေးဘူး၊ ခုပဲ မင်းလျှောက်လာနေတာကို
လမ်းထိပ်နားမှာ လှမ်းတွေ့ လိုက်လို့ မတက်တော့ဘဲ စောင့်နေတာ ”

“ ဪ ဟုတ်လား၊ လာလေ ”

“ အပြင်မှာ တစ်ခုခုသွားစားကြမလား ”

“ ကျွန်မ နည်းနည်းလောက် နားချင်နေလို့ပါ ”

“ ကားထဲမှာ နားပေါ့ ”

ကျွန်မ ငြင်းလို့မရအောင် ဘယ်နည်းနဲ့မဆို သူ ပြောဦးမှာမှန်း သိနေသည်မို့ အသာတ ကြည်ပင် ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဒီမနက်တော့ ကျွန်မ နားနားနေနေလေး နေချင်မိတာ အမှန်ပါပဲ။

သူက ကားကို ကန်တော်ကြီးတစ်ပတ် မောင်းလိုက်၏။

“ အထဲ ဝင်ဦးမလား ”

“ ဟင့်အင်း မဝင်ချင်ဘူး၊ ဒီအတိုင်းပဲ မောင်းပါ။ ဒါနဲ့လေ ရှင့်အဲကွန်းကို ပိတ်လိုက်ပါလား။ ကျွန်မ ပြတင်းမှန်ချချင်လို့ မနက်စောစောလေက လတ်ဆတ်တယ်လေ ”

ကျွန်မ တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း အဲကွန်းကိုပိတ်လိုက်သော မှန်များကိုလည်း ချပေး၏။ ကားမောင်းနေရင်းနှင့် ကျွန်မမျက်နှာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

“ မင်းကို ဒီနေ့ကြည့်ရတာ သိပ်ပင်ပန်းနေသလိုပဲ၊ တစ်ရက်လောက် နားလိုက်ပါလား ”

“ မဖြစ်ပါဘူး၊ နားရက်က နောက်နှစ်ရက်လောက် လိုသေးတယ် ”

“ ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ မင်းတကယ့်နားရက်ကျမှ အစားပြန်ဆင်းပေးလိုက်ပေါ့ ”

“ မဖြစ်ဘူးနဲ့တူပါတယ်၊ ဝေမွန်ကိုလည်း အားနာတယ် ”

“ မင်းဟာကလည်းကွာ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်တော့မယ်၊ ငါပြောသလို လုပ်၊ ဒီနေ့ နားလိုက်တော့၊ ငါလည်း ဒီနေ့နားတယ်၊ တို့နှစ်ယောက် တစ်နေရာရာမှာ အပန်းသွားဖြေကြမယ် လေ ”

“ တကယ် ရှင် တကယ်အလုပ်နားတယ် ဟုတ်လား ”

ကျွန်မမှာ အံ့ဩတကြီးနှင့် သူ့မျက်နှာကို ပြူးတူးပြတ်ကြည့်လျက်
မေးမိသည်။

“ ဟေ့ကောင် ဘာတွေဒီလောက် ကြည့်နေတာလဲ ”

“ မယုံနိုင်လို့လေ ”

“ ကဲပါ ပြောသလိုသာလုပ် ဟုတ်ပြီလား ”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဒီနေ့ကို နားလိုက်ဖို့ ကျွန်မ ဝန်မလေးတော့တာ
အမှန်ဖြစ်သည်။ ထူးထူးခြားခြားပင် ဉာဏ်ထက်ကိုယ်တိုင်ကတောင်
တောင်းဆိုနေခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ချက်ချင်းပင် ဝေမွန်ထံသို့ ဖုန်းခေါ်လိုက်၏ ။
ဝေမွန်ကိုတော့ နည်းနည်းလိမ်ရတာ ပေါ့လေ။ ခေါင်းတွေကိုက်လွန်း ပြီး
အိပ်ရာထဲမှာပဲ လဲနေပြီပေါ့ ဆိုပြီးလေ။

“ လိမ်မာတယ် အဲဒါကြောင့် ချစ်တာ ”

ဝေမွန်နဲ့ပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်နှင့် သူက ကျွန်မခေါင်းလေးကို
တစ်ချက်လှမ်းပုတ်ပြီး ပြောသည်။ ဂီယာတိုင်ကို ပြန်ကိုင်လိုက်သော
သူ့လက်တစ်ဖက်ပေါ်သို့ ကျွန်မလက်များဖြင့် အုပ် ကိုင်ထားလိုက်၏ ။
ခုကျတော့လည်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က တကယ့်ချစ်သူတွေလိုပဲ မဟုတ် လား။

“ ဘယ်သွားမှာလဲဟင် ဉာဏ်ထက်၊ ကျွန်မ အဝတ်တွေဘာတွေ
ပြန်လဲလိုက်မယ်လေ ”

“ ပြန်မလဲနဲ့၊ လမ်းမှာဝယ်ပေးမယ်၊ သွားမှာကတော့ ချောင်းသာကို ”

“ ဘာ ဒီလောက်အဝေးကြီး ”

“ ဘာမှမဝေးပါဘူးကွာ၊ နေ့ချင်းပြန်လို့တောင် ရပါတယ် ”

“ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ညနေလည်း ဆိုင်ပြန်ဝင်ရဦးမှာလေ ”

“ ဆိုင်ကိုလည်း ဒီနေ့ မေ့ထားလိုက်တော့၊ ဒီတစ်နေ့လုံး မင်းခေါင်းထဲမှာ ညဏ်ထက်တစ် ယောက်တည်းကိုပဲ ထည့်ထားလိုက် ကြားလား ”

စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ မတင်မကျ ဖြစ်သွားမိတာအမှန်။

“ ညဏ်ထက် ရှင် ဒီနေ့မှ ထူးထူးဆန်းဆန်း လာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ပုံမှန်တော့ မဟုတ်ဘူး နော် ”

“ ပုံမှန်ပါပဲ၊ မင်းကို ငါက ဘယ်တော့မှ ဂရုမစိုက်ဘူးလို့ အထင်မခံချင်လို့လေ ”

“ ဟင် ရှင်ဟာကလည်း ခုမှ ဗြုန်းစားကြီး ”

သူက ကားမောင်းနေရင်းနှင့် ရယ်မောနေခဲ့ပါသည်။ ပြည်လမ်းပေါ်မှ ရှေ့ပင်းမော်လ်တစ်ခု မှာ မနက်စာလည်း စားရင်း ကျွန်မအတွက် လိုအပ်သည့်အဝတ်အစားတွေနှင့် ဖိနပ်တို့ကို ဝယ်ပေး သေးသည်။

ခုလိုကျတော့လည်း ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးသွားသည့် နော်ဇော်ထံသို့ အာရုံက နည်းနည်းမှကို မလွင့်ပျံ့တော့ပေ။ ထူးဆန်းပေစွ။

*

အခန်း (၃)

ဘန်ဂလိုအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်သည်နှင့် ညနေစောင်း နေဝင်ချိန်ရဲ့ လှပမှုနောက်ခံနှင့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို ဆီးကြိုနေခဲ့သည်။ ဘယ်လောက်တောင် လှပလိုက် သည့်မြင်ကွင်းပါလိမ့်။ ဘေးနားမှာ ချစ်တဲ့သူ ဒီမြင်ကွင်းဟာ ပိုလို့တောင် အဓိပ္ပာယ်ရှိနေပါသေး သည်။

“ ရေထဲဆင်းကြရအောင် ”

“ အို ကျွန်မမှ ရေမကူးတတ်တာ ”

“ ငါရှိတယ်လေ၊ ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ ”

“ ကြောက်တာပဲပေါ့၊ ပင်လယ်ကြီးက ဒီလောက် အကြီးကြီးကို ”

“ ဒီလောက် ကြောက်နေရင် လာ ”

ကျွန်မ ကိုယ်လုံးလေးကို စွေခနဲ ပွေ့ယူလိုက်လျက် သူက သဲသောင်ပြင်ဆီ ဆင်းလိုက် သည်။ အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းထားသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်ပုံဟာ ယောက်ျားပီသစွာ လှပမှန်း ကျွန်မ ခဏခဏ မြင်ဖူးနေပါလျက် ခုမှလာပြီး ရင်ခုန်သံတွေ ပိုမြန်နေမိသည်။

“ ဉာဏ်ထက် အောက်ချပေးကွာ၊ သောင်ပြင်မှာလူတွေအများကြီးပဲကို ”

“ လူတွေများတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ဟာ ရှင်နော်၊ ကျွန်မ ရှက်လို့ပေါ့ ”

“ မချပေးပါဘူး ”

ဉာဏ်ထက်သည် ပြောလျှင်ပြောသည့်အတိုင်း ခေါင်းမာတတ်သည့်နည်းတူ ကျွန်မကို တ ကယ်ပင် မချပေးပါ။

ကျွန်မ ရှက်ရှက်နှင့်ပင် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ

မျက်နှာကိုဖွက်ထားမိတော့သည်။

ရေစပ်နားရောက်တော့မှ သူ့ရဲ့သန်မာသော လက်များဆီကနေ ကျွန်မကို လွှတ်ချပေး လိုက်သည်။ အသက်ကယ်ဘောကွင်းတစ်ခုကို သူက ငှားရမ်းလိုက်ပြီး ကျွန်မကို တက်ထိုင်စေ၏ ။ သူက အဲဒီ ဘောကွင်းကို ကိုင်လျက် ရေထဲခပ်ဝေးဝေးထိ ဆွဲသွားသည်။

ကမ်းနဲ့တဖြည်းဖြည်းဝေးလာတော့ ကျွန်မမှာကြောက်လိုက်တာ။ လှိုင်းတွေကလည်း နောက်ကျောဘက်ကနေ တဝုန်းဝုန်းအသံတွေပေးပြီး ဘောကွင်းကို ဝင်ဝင်ဆောင့်နေကြတာ။

“ ဉာဏ်ထက် ကျွန်မ ကြောက်တယ်၊ သောင်ပြင်ကို ပြန်ရအောင်နော်၊ ပြန်ရအောင်လို့ ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒီမှာ ငါတစ်ယောက်လုံး ဘေးမှာပါနေတာကို ”

သူကတော့ ရှေ့သို့သာ ဆက်သွားနေ၏ ။ တစ်ချက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ရိုက်လိုက်သော လှိုင်းလုံးမျိုးဆိုရင် ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်လေးက ဘောကွင်းထဲကနေပင် လွင့်ထွက်ပြုတ်ကျသွားတော့ မယောင်။

“ မရတော့ဘူး ဉာဏ်ထက် ကျွန်မ တကယ်ကြောက်နေပြီ၊ မရတော့ဘူးလို့ ပြန်ရအောင် နော် အ ဝူး ဟူး ”

လူက တည်ငြိမ်မှုမရှိတော့ဘဲ လှုပ်လှုပ်ရမ်းရမ်း ဖြစ်နေပြီမို့ လှိုင်းလုံးတစ်ချက်ထပ်အရိုက် မှာ ဘောကွင်းထဲကနေ ကျွန်မ လွင့်ကျသွားပြီး ပင်လယ်ရေငန်ကျိကျိများကလည်း ပါးစပ်ထဲ အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်လာသည်။ ငန်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

ရေထဲသို့ လွင့်ကျသွားသော်လည်း ဟိုးအောက်သို့ ရောက်မသွားပါ။ ဉာဏ်ထက်ရဲ့သန်မာ သော လက်ချောင်းများက ကျွန်မချိုင်းအောက်ကနေ

ဆွဲမထားလို့ပါပဲ။

“ လာ လာ မင်း ဒီလောက်ကြောက်နေရင်လည်း သောင်ပြင်ဘက်ပဲ ပြန်ကြတာပေါ့ ”

သူ့ဆွဲခေါ်ရာနောက် အသာအယာမျှောလိုက်ရင်းဖြင့် ကျွန်မတို့သဲပြင်ပေါ် ပြန်ရောက်လာ ကြသည်။ သူက ရေစပ်လေးမှာ ခြေဆင်းလျက် မောမောပန်းပန်း ထိုင်ချပစ်လိုက်၏ ။ ကျွန်မလည်း ခုမှပင် အသက်ကို ဝဝလင်လင် ရှူလိုက်ရသည်မို့ အားမရှိတော့သော ခြေထောက်များကို ဖျော့ခွေ ချလျက် သူ့ပေါင်ပေါ်တွင် ခေါင်းတင်လျက် လှဲချပစ်လိုက်သည်။

သက်တောင့်သက်သာနှင့် ကြည့်နေရသော မျက်စိရှေ့မှ မြင်ကွင်းက လှလိုက်တာ။ အဆုံး မရှိကျယ်ပြန့်သော မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းထိ ဝေးလံလွန်းသော လှိုင်းသံရေသံများဖြင့် သက်ဝင်လှုပ်ရှား နေသော ပင်လယ်ပြင်ကြီး။

ပင်လယ်ကြီးက ဒီလောက်တောင်ပဲ လှပလွန်းသတဲ့လား။

“ အရမ်းလှတာပဲနော် ”

“ မင်းကိုယ့်ကို ကျေးဇူးတင်နေပြီ မဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ် ”

“ တစ်ခါတလေတော့လည်း ခုလိုမျိုးလေး စိတ်ကိုအနားပေးရတယ်ကွ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မှ မချစ်ရင် ဘယ်သူမှ ပိုချစ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ”

ဟုတ်တယ်နော်။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာလျှင် အချစ်တတ်ကြဆုံးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကျတော့ ဘာဖြစ်လို့များ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုမစိုက်နိုင် ဖြစ်နေခဲ့ရတာ လဲ။ ငွေဆိုတာက ကျွန်မအတွက် သိပ်ကိုအရေးတကြီး လိုအပ်နေခဲ့ရတာ လဲ။

ဒါကတော့ တစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်ရသည့် လူအချင်းချင်းသာ

ကိုယ်ချင်းစာနိုင်မှာပါပဲ လေ။

“ ကဲ မင်းအအေးပတ်နေဦးမယ်၊ ဟိုတယ်ပြန်ရအောင် ”

“ အင်း လေက နည်းနည်းအေးလာတယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မပြန်ချင်သေးဘူး ”

“ ဘာလဲ အလာတုန်းကလိုပဲ ပြန်ခေါ်သွားပေးရမှာလား ”

“ ဟာ ဉာဏ်ထက်နော်၊ ပြန်မယ် ပြန်မယ် သိလား လူကို လာခြိမ်းခြောက်နေတယ် ”

“ ဟာ ဟေ့ စောင့်ဦးလေ၊ ဪ ခက်တော့တာပဲ ”

ကျွန်မက ဇိုးဇိုးဇတ်ဇတ်နှင့်ပင် သူ့ထက်တောင် အရင် ရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက်ထထွက်လာ လိုက်တာမို့ သူ အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် လိုက်လာပါသည်။

အမြဲတမ်း ဒီလိုလေးသာ သူနဲ့တူတူ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိနေရမယ်ဆို ဘယ်လောက်တောင် များ ကောင်းလိုက်မလဲနော်။

*

“ မင်းရဲ့အချစ်တော်ကြီး အခြေအနေရော ကြားသေးလား ”

ရင်ခွင်ထဲမှာ ဖက်ထားရင်းကနေ ဉာဏ်ထက်ထံမှ ထွက်လာသော မေးခွန်းကြောင့် ကျွန်မ နည်းနည်းစိတ်ရှုပ်သွားသည်။

“ ကျွန်မ အဲဒီ အကြောင်းတွေကို မရှိသလို မေ့ထားလိုက်ပြီလေ ”

“ မင်းမေ့ထားလို့ ဖြစ်မလားကွ၊ အဲဒီ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေအားလုံးက မင်းနဲ့ဆိုင်တာလေ မင်းပိုင် တာတွေလေ၊ မင်းအဖေက ထားရစ်ခဲ့တဲ့ အမွေတွေလေ ”

“တော်ပါတော့ရှင် သူတို့လည်း နေသားကျနေပြီ၊ ကျွန်မလည်း နေသားကျနေပြီဆိုတာ ရှင် သိရဲ့သားနဲ့ ”

“တကယ်တော့ မင်းကိုယ်မင်း အလုပ်တွေ တရစပ်ခိုင်းပြီး ခုလို ပင်ပန်းနေတာမျိုးကို ငါ မ ကြည့်ချင်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် မင်းရမယ့် ပစ္စည်းဥစ္စာတွေနဲ့ မဆီမဆိုင်လူတွေ ကောင်းစားနေတာကို လည်း ငါ မမြင်ချင်ဘူး ”

“ မဆီမဆိုင်တော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ သုဇေတော့ ရှိနေတာပဲ ”

“ မင်းမောင်က ဘာမှသိတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းမိထွေးလက်အောက်မှာ လုံးဝကို ချုပ်ကိုင်ခံ ထားရတာ ”

“ ဒါလည်း သူတို့သားအမိချင်းကိစ္စပါ ”

“ မင်းက တကယ်နေနိုင်တယ်ပေါ့လေ ”

“ နေနိုင်လို့ ကျွန်မ နေနေတာပဲ၊ လုံးဝတောင် မေ့လုနီးပါးပါပဲ၊ ရှင်သာ ခုမှ ဘာထဖြစ်တာ တုန်း ”

ကျွန်မလေသံက အနည်းငယ် ဘောက်ဆတ်ဆတ်ဖြစ်သွားတာမို့ ဉာဏ်ထက်က သက်ပြင်း ကိုချလိုက်ပြီး ကျွန်မမျက်နှာကို သေသေချာချာ ငေးစိုက်ကြည့်သည်။

“ မင်းမောင်က အခုလုပ်ငန်းကို စပြီးဦးစီးနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ကွယ်က ကြိုးကိုင်ထား တာကတော့ ဒေါ်သဇင်ခက်ပါပဲ၊ ဟိုတစ်နေ့ကပဲ ကိုယ့်ဆီမှာ ရှယ်ယာဝင်ဖို့ ကမ်းလှမ်းလာကြတယ် လေ ”

“ ဟင် ဟုတ်လား ရှင်အဆင်ပြေမယ်ဆို ကူညီပေးလိုက်ပါနော် ”

“ မင်းပိုင်ဆိုင်တာတွေကို ဒီမိန်းမကြီးက လက်ဝါးကြီးအုပ်လုထားတာတောင်မှ မင်းက စေ တနာထားနေသေးတာလား ”

“ ဒီမိန်းမကို မဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်မမောင်လေး ရှိနေတယ်လေ၊

သူ့အသက်က ခုမှ နှစ်ဆယ်တောင်မပြည့်သေးတာ၊

ဘာကိုကောင်းကောင်းနားလည်ပါ့မလဲ ”

“ အေးပါ ငါအတတ်နိုင်ဆုံးတော့ ကူညီလိုက်ပါ့မယ်၊ မင်းကိုတော့ တကယ်ပဲ အံ့လည်းဩ တယ်၊ ချီးလည်းကျူးပါတယ် သိလား ”

သက်ပြင်းလေးတစ်ခုကို သူ မသိအောင် ခိုးချလိုက်ရသေးသည်။

“ ကဲပါ အဲဒါတွေ မပြောချင်ဘူးကွာ ”

“ ဒါဆို ဘာလုပ်ချင်လဲ ပြော ”

“ ပြောမှသိမှာလား ”

ကျွန်မက မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်လျက် မူနဲ့နဲ့ဆိုလိုက်လျှင် သူက ကျွန်မကိုယ်လုံးလေး ပိုလို့တင်းကျပ်နေအောင် ဖက်ထားလိုက်ပါသည်။

ခုလိုမျိုး ရှားရှားပါးပါး ရလာသော နှစ်ယောက်အတူ ကြည်ကြည်နူးနူး ကုန်ဆုံးရမည့်အချိန် လေးတွေကို စိတ်ညစ်ပူလောင်စရာများဖြင့် မကုန်သွားစေချင်တာတော့ အမှန်ပါပဲ။

ဒီလိုညမျိုးလေးကို ရင်ခုန်သံများဖြင့်သာ အလှဆင်ချင်သည်။ ရင်ဖိုလှိုက်မောမှုများဖြင့်သာ ပြည့်နှက်နေစေချင်သည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လွတ်ထွက်သွားမှာ စိုးရိမ်စိတ်များဖြင့် ပွေ့ ဖက်ထားခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်နေစေချင်သည်။

အဲဒီ ဆန္ဒတွေကို သူက ကျွန်မအတွက် ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ပါသည်။

*

အပြင်မှာ လေပြင်းများတိုက်လျက် အုန်းလက်တို့ရဲ့အချင်းချင်း

ရိုက်ခတ်သံများကြောင့် ကျွန်မ ဖြတ်ခနဲ လန့်နိုးသွား၏။ ဘေးနားမှာ သူ မရှိတော့။ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသော ဖုန်းလေး ကို ထုတ်ကြည့်လိုက်တော့ မနက်လေးနာရီပင် ထိုးနေပြီ။ ဒီအချိန်ကြီး သူ ဘယ်ရောက်သွားပါ လိမ့်။

သန့်စင်ခန်းထဲမှာလည်း ရှိမနေပါ။

ညဝတ်အကျ့..လက်ပြတ်ပါးပါးလေးပေါ်ကနေ အနွေး ထည်ထူထူတစ်ထည်တပ်လျက် အပြင်ထွက်ရန် ကျွန်မ ပြင်ဆင်ရသည်။ ဘန်ဂလိုအပြင်ဘက်မှာ မှောင်မည်းနေသေးလျက် လေတွေကလည်း တော်တော်ပြင်းပြင်းကို တိုက်ခတ်နေခြင်းဖြစ်၏။

လှိုင်းလုံးတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး သောင်ပြင်မှ ကျောက်ဆောင်များကို လာရိုက်ခတ်သံ တွေက ကြောက်မတ်ဖွယ်ပင် ကောင်းနေသေးတော့သည်။

လူသူရှင်းလင်းနေသော ကမ်းခြေတွင် ဟိုးရေစပ်နားမှာ မတ်မတ်ရပ်နေသော လူရိပ်တစ်ခု။ အဖြူရောင်ဘောင်းဘီတိုနှင့် ချည်သားအကျ့..ဆင်စွယ်ရောင်လေးကို ဝတ်ဆင်ထားတာမို့ အမှောင် ထဲမှာ သူပုံရိပ်က ထင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကြည့်စမ်း အလင်းရောင်တောင် မထွက်သေးခင် ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ သူက ကမ်းစပ်ကို ဘာ ထွက်လုပ်တာတဲ့တုန်း။ ကျွန်မ တဖြည်းဖြည်းချင်း အနားသို့ တိုးကပ်သွားလိုက်၏။

“ ငါ အလုပ်ကိစ္စနဲ့သွားနေရတာ လို့ ပြောပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ဒီထက်ပိုပြီး ဆိုးမလာနဲ့နော် ”

သူ ဖုန်းပြောနေတာပဲ။ ဒါလည်း အံ့ဩစရာပါပဲ။ ဒီလိုအချိန်ကြီး သူက ဘယ်သူနဲ့ ဖုန်းပြော ဆိုနေတာလဲ။ ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားသွားပါသည်။

“ မပြောတတ်ဘူး၊ ဒီမနက်လည်း ပြန်ဖြစ်ချင်ပြန်ဖြစ်မယ် ”

စကားပြောရင်းတန်းလန်းနှင့် နောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သော သူ့မျက်လုံးတွေက သူ့ နောက်တည့်တည့်မှာ ရပ်နေသော ကျွန်မကိုမြင်တော့ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်ကုန်သည်။ ဖုန်းကိုလည်း ချက်ချင်းချပစ်လိုက်၏။

“ မင်း ဘာထွက်လုပ်တာလဲ၊ ဒီလောက် လေတွေတိုက်နေတာကို ”

“ ရှင်ကရော ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သူနဲ့ ဖုန်းတွေပြောနေတာလဲ ”

“ ငါ့ဒရိုင်ဘာပါ၊ သူ့ကိုပေးထားတဲ့ ကားကို တိုက်လိုက်တယ်တဲ့လေ၊ အဲဒါ ငါ့ဆီ ဖုန်းလှမ်း ဆက်နေတာ ”

ဘာလို့မှန်းမသိပါဘဲ အဲဒီ စကားကို သူ့အကြောင်းပြချက်တစ်ခု သက်သက်အနေနဲ့သာ ကျွန်မ လက်ခံပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲက သံသယခေါင်းလောင်းသံတွေက အပြင်က လှိုင်းသံလေ သံတွေထက် ဘာလို့များ ပိုမိုကြမ်းတမ်းကျယ်လောင်နေရတာ ပါလိမ့်။

“ လာ ပြန်မယ် ဒီလောက်အေးနေတာကို ပြန်အိပ်လိုက်ဦး ”

ကျွန်မ လက်တစ်ဖက်ကိုလှမ်းဆွဲလျက် ဘန်ဂလိုဆီ သူ ပြန်လျှောက်လာသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ခရီးလေးဟာ ဒီဖုန်းလေးတစ်ခုကြောင့်နဲ့တင် အသက်မပါ တော့ဘူးလို့ ဘာလို့များ ကျွန်မ တွေးမိနေရတာ လဲ။ ကျွန်မကိုက အသည်းအသန်တွေ ဖြစ်လွန်းနေ တာနဲ့တူပါရဲ့။

သူ ပြောပြီးသားပဲလေ။ သူ့ဒရိုင်ဘာလေး အခက်အခဲဖြစ်နေလို့ လှမ်းဆက်သော ဖုန်းပါဆို တာ။ အဲဒါကို ကျွန်မက ဘာလို့ မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေမိတာလဲ။ ကျွန်မက တကယ့်ကို အဆိုးမြင်ဝါဒီ သမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့တာလား မသိတော့ပါ။

ခုတင်ပေါ် ပြန်ရောက်တော့ သူက ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးသွားအောင် စောင့်လွှမ်း ခြုံပေး၏။

“ ရှင်ရော ပြန်မအိပ်တော့ဘူးလား ”

“ အိပ်မှာပါကွာ၊ မင်းကိုအအေးပတ်မှာစိုးလို့ နွေးနွေးထွေးထွေး လုပ်ပေးနေရသေးတယ် လေ ”

တွေ့လား။ ကျွန်မချစ်သူက ဘာတွေများ သံသယဝင်စရာ ဖြစ်နေလို့လဲ။ အရင်က ဂရုမ စိုက်ခဲ့ရင်နေ ဒီခရီးစဉ်လေးအတွင်းမှာတော့ သူ ကျွန်မကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဂရုတစိုက် ကြင်နာပေး ခဲ့တာပဲလေ။

ခုနက အဆိုးမြင်သဘောနှင့် လျှောက်တွေးမိခဲ့တာတွေအတွက် စိတ်ထဲကပင် တောင်းပန် လိုက်ပါသည်။

ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်။

*

မနက်စောစော ခြောက်နာရီလောက်မှာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သား ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းက စေ တီလေးဘက်ဆီ လမ်းလျှောက်ထွက်ဖြစ်သည်။ ခရုကောက်နေသော ကလေးငယ်လေးတွေ တုတ် ထိုးထားသော ပင်လယ်စာလိုက်လံရောင်းချနေသည့် ကလေးလူကြီးတွေနှင့် ကမ်းခြေသည် ဘယ် အချိန်တည်းက အသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေခဲ့မှန်းမသိ။

“ ပုစွန်ပင် စားရအောင် ”

“ ဟင် ခုပဲ ဟိုတယ်မှာ မနက်စာ စားလာတာကိုတောင်လေ ”

“ အို ဘာဖြစ်လဲ၊ တစ်ကောင်နှစ်ကောင်လောက်နဲ့တောင် ဗိုက်မပေါက်သွားပါဘူး ”

“ ဝိတ်လေးဘာလေးလည်းချဦး၊ မင်းကြည့်ရတာ ခုတလော

ပိုဝလာသလိုပဲ ”

သူက အနီးအနားမှာတွေ့ရသော ပုစွန်ကင်ရောင်းနေသည့်
ဈေးသည်ကလေးမလေးတစ်ယောက်ကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်ရင်းက ကျွန်မကို
အပြစ်ဆိုသည်။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒီလောက်မနေမနား
အလုပ်လုပ်နေတာတောင် ခန္ဓာကိုယ် အလေးချိန်က ငါးပေါင်လောက်
တက်လာသည်။

ဒီကိုလာဖို့ ရန်ကုန်က ရှေ့ပင်းမောလ်မှာ ဘောင်းဘီဝယ်တော့လည်း
ခါးဆိုင်တစ်ခုရှေ့တိုး နေခဲ့၏။ အင်း ဝိတ်ချဦးမှပါပဲ။ ဉာဏ်ထက်က နဂိုကမှ
ကြည့်ကောင်းပြီး သန့်ပြန့်စမတ်ကျနေတတ် သူ။

ဒီလိုလူမျိုးရဲ့ ဘေးနားမှာ တွဲသွားတွဲလာလုပ်ရမည့် ကျွန်မကလည်း
လူမြင်ကောင်းသူမြင် ကောင်းမှ သင့်တော်တော့မှာပေါ့။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပြုံးလိုက်မိသေးသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က
ရန်ကုန်မှာ သိပ်တွဲ သွားတွဲလာဖူးကြတာဆိုတော့လေ ဟင်း ဟင်း။

“ ဟိတ် ရွေးလေ ဘာလုပ်နေတာလဲ ”

“ ရှင်ပဲ ရွေးလိုက်တော့၊ နှစ်ကောင် သုံးကောင်လောက်ပေါ့ ”

လက်ထဲရောက်လာတော့ ပုစွန်ကြီးများကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ
ကျေနပ်သွားသည်။ သူက ကျွန်မလက်ထဲမှ ပုစွန်ကင်တစ်ချောင်းကို ဆွဲယူလျက်
သာသာလေး ခွာပေး၏။ ဘာလို့များ ခုကျမှ ဉာဏ်ထက် သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းနေတာ
လဲ။

ဘာတွေကများ သူ့ကိုပြုစားလိုက်လို့လဲ။ ကျွန်မအပေါ်မှာ
ရုတ်တရက်ကြီး ဂရုတွေစိုက်ပြ နေတာလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ

ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်၏။

“ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ချောင်းသာကနေ ပြန်တောင်မပြန်ချင်ဘူး သိလား ”

“ လာမယ်ဆိုတုန်းကတော့ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို လုပ်နေပြီးတော့ ခုကျ မပြန်ချင်တော့ဘူးတဲ့ လား ”

“ ဟုတ်တယ် ဒီရောက်တော့မှ ရှင် ဘာတွေဆေးစားမှားပြီး ကျွန်မကို ဂရုတွေစိုက်ပြနေမှန်း မှမသိတာ ”

“ ဟာ ဟေ့ကောင် မင်းကိုငါက တမင်လုပ်ပြနေတာမှ မဟုတ်တာ ”

“ ဒါပေမဲ့ အရင်တုန်းကတော့ အချိန်တိုင်းလိုလို ပစ်ချထားခဲ့တာ မဟုတ်လား ”

ကျွန်မက နှုတ်ခမ်းစုလျက် မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်ရင်း ပြောတော့ သူက ကျွန်မ ပခုံးလေး တစ်ဖက်ကို ဆွဲဖက်ရင်း သူ့ရင်ခွင်နားတိုးစေလျက်

“ ငါ မအားလို့ပါကွာ၊ မင်းကို ဂရုမစိုက်ချင်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းမသိသေးတဲ့ ငါ့ဘဝတစ် ခု ရှိနေသေးတယ်လေ ”

အဲဒီ စကားကို သူ ဘာလို့ခဏခဏ ပြောနေရတာ လဲ။ ကျွန်မအတွက် ပဟေဠိတွေနှင့်ပြည့် နှက်နေသော ထိုစကားကို ကျွန်မ မနှစ်သက်ပါ။ ဘာဆိုတာလဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောပြနိုင်သေး ပါဘဲ ခုလိုမျိုး လူကို စိတ်ကသိကအောင့် ဖြစ်စေတာတော့ လွန်ပါသည်။

“ ရှင် အမြဲပြောတယ်နော် အဲဒီ စကား ”

“ လာ ဘုရားအရင်ရှိခိုးရအောင် ”

ကျွန်မကို စကားအဆက်မခံဘဲ သူက လက်ဆွဲလျက် ထိုင်ချလိုက်သည်။ စေတီလေးတည့် တည့်မှာပေါ့။ ပြီးတော့ လက်အုပ်ချီ မျက်လုံးမှိတ်လျက် သူ

ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွား၏။

သူ့ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်မ သက်ပြင်းချရပြန်ပါပြီ။ သေချာတာကတော့ ကျွန်မ ချစ်သူမှာ ကျွန် မကို လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးကြီးမားမားတစ်ခု ရှိနေပါပြီ။ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ အဲဒီ အသိက လူ တစ်ကိုယ်လုံးကို ယောက်ယက်ခတ် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေစေတာလေ။

ဘုရားရှိခိုးတဲ့ဆီ စိတ်မပါနိုင်ဘဲ လက်အုပ်ချီထားလျက် ကျွန်မအတွေးတွေ ပျံ့လွင့်နေ သည်။ ဦးသုံးကြိမ် ဒီတိုင်းချလျက် ခပ်မြန်မြန်ပဲ လက်စသတ်လိုက်သည်။ ငရဲတွေတော့ ကြီးကုန် တော့မှာပါ။

“ မင်း မြန်လှချည်လား ”

နောက်ထပ် ငါးမိနစ်လောက်နေမှ ဘုရားဝတ်ပြုခြင်း ပြီးဆုံးသော ဉာဏ်ထက်က မထသေး ဘဲ တင်ပလွင်ခွေ ထိုင်လိုက်ပြီး ကျွန်မကို စူးစမ်းသလို မေးသည်။ ကျွန်မမှာ ဖြေစရာစကားတွေ ပျောက်ဆုံးနေသလို ဆွံ့အနေမိ၏။

“ ဟိတ် ဖြေလေ ”

“ ဒီလိုပါပဲ ထွေထွေထူးထူး ဆုတောင်းစရာမရှိလို့ပါ ”

“ ဪ ”

ကျွန်မ အဖြေစကားကြောင့် ဒီတစ်ခါ နှုတ်ပိတ်သွားသူက သူ ကိုယ်တိုင်ပါပဲ။

“ မင်းက ငါ့ကို စိတ်ခုနေတာလား ”

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင်လည်း နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ဘေးချင်းယှဉ်လျှောက်လာ ပြီးတော့ ဘန်ဂလိုအဝင်ဝရောက်တော့မှ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ ကျွန်မက ရှင့်ကို ဘာစိတ်ခုစရာ ရှိလို့လဲ၊ ဘာလဲ ရှိနေလို့လား ”

“ မင်းကိုပြောပြနေတဲ့ မင်းမသိသေးတဲ့ အကြောင်းဆိုတာ မင်းသိဖို့ မလိုအပ်လို့ ငါ မပြောခဲ့တာ။ မင်းအတွက် ဘာအကျိုးမှရှိမှာ မဟုတ်လို့ဆိုရင် မင်းနားလည်နိုင်မလား ”

“ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ နားလည်ပါတယ်လို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့ ”

စိတ်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိလာသည်နှင့် သူ့ကိုပင် မစောင့်နေတော့ဘဲ အခန်းထဲသို့ တန်းဝင် လာခဲ့လိုက်၏ ။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြန်တာလဲ။ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေသော စိတ်တွေဟာ ရန်ကုန်ပြန်ဖို့ နီးလာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိကုန်ပြီ။

ခုတင်ထက်မှာ ဝုန်းခနဲ ပစ်လွဲချလိုက်၏ ။ မျက်နှာကြက်ဖြူဖြူကို မိနစ်ပေါင်းများစွာ အဓိပ္ပါယ်မဲ့ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူ အခန်းထဲသို့ လိုက်ဝင်မလာပါ။ နာရီကို လှမ်းကြည့်မိတော့ မနက်ရှစ်နာရီထိုးနေပြီ။

ကျွန်မ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်၏ ။ ဒီလိုနေနေပြီး တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေကို မဖြုန်းတီးသင့် ပါဘူးလေ။ ချစ်သူနဲ့အတူတကွ ရှိနေသော ရှားရှားပါးပါး အချိန်လေးတွေကို ကျွန်မရဲ့အဓိပ္ပါယ်မဲ့ သော လုပ်ရပ်တွေဖြင့် မကုန်ဆုံးစေသင့်ပါဘူး။

နောက်ဆုံးတော့လည်း စိတ်ကိုလျှော့ကာ အခန်းပြင်ထွက်ပြီး သူ့ကို ရှာဖွေမိသည်။ ဟို တယ်ရှေ့မှ မြက်ခင်းပြင်လေးပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်လွဲအိပ်နေသော သူ။ လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်း နောက်တွင်ခုလျက်။ နေကာမျက်မှန်အနက်ရောင်ကြီး တပ်ထားသောကြောင့် သူ့မျက်လုံးများမှိတ်ထားသလား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်နေရာရာသို့ ငေးနေသလားဆိုတာတော့ ကျွန်မ မသိရပါ။

သူ လွဲအိပ်နေသော မြက်ခင်းပြင်ဘေးတွင် ကျွန်မ စွေ့ခနဲ

ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့မျက်မှန်ကြီး ကို ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်၏။ နေရောင်ခြည်က မျက်လုံးပေါ်သို့ တိုက်ရိုက်ကျသွားသောကြောင့် မျက်နှာ ကြီးရှုံ့မဲ့လျက် ကျွန်မထံမှ မျက်မှန်ကို ပြန်လှသည်။

“ဟေ့ ဘာလုပ်တာတုန်း၊ နေပူနေတာကြီးကို ”

“ဒါဆို အခန်းထဲမှာ လာမနေဘဲ ဘာလို့ နေပူကြီးထဲ ထွက်လှဲနေတာတုန်း ”

“ဟာ ကမ်းခြေမှာ နေပူစာလှုံနေတာလေ၊ မသိဘူးလား ”

“ဟင့်အင်း မသိပါဘူး ”

ကျွန်မ တမင်သက်သက် သူ့ကို ညစ်ပစ်လိုက်သည်။ အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုံးရယ်ထားသော ကျွန်မမျက်နှာကြောင့် သူ့ကိုစိတ်ဆိုးနေတာ မဟုတ်မှန်းတော့ သူ သိလောက်ပါတယ်နော်။

“ဟိတ် ဒီကိုလာ ”

တင်ပလွင်ခွေထိုင်နေသော ကျွန်မ ပေါင်တစ်ဖက်ပေါ်သို့ လက်နှင့်ပုတ်ပြလျက် ခေါ်တော့ သူ့မျက်နှာကို တခြားဘက်သို့ လှဲသွား၏။

“ဟာ ဒီမှာ လာအိပ်လို့ ပြောနေတယ် မဟုတ်လား ”

“အိပ်ချင်ဘူး ”

ပါးစပ်က ပြန်ဖြေသော်လည်း မျက်နှာကတော့ ကျွန်မဘက်လှည့်မလာပါ။ စိတ်မရှည်စွာဖြင့် ပင် သူ့ဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ညှပ်ကိုင်လျက် ဆွဲယူမပြီး ကျွန်မပေါင်ပေါ်တင်ပေးလိုက်သည်။ သူ ပြန်ဖယ်မသွားပါ။ မျက်နှာကိုတောင် ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်လာသေး၏။

ကြောင်ကလေးတစ်ကောင် ပေါင်ပေါ်တွင် အတင်းကိုဝှေ့ခွေ အိပ်နေသလိုမျိုး။ သူ့ဆံပင် တိုတိုများကို ကျွန်မ လက်ချောင်းများဖြင့်

အသာသပ်ပေးနေမိသည်။

“ ဘယ်အချိန်ပြန်ကြမှာလဲဟင် ”

“ ဘယ်တော့မှ မပြန်တော့ဘဲ နေလိုက်ကြမလား ”

မျက်လုံးများကို မဖွင့်ဘဲ ပြောလိုက်သော သူ့စကားကြောင့် ကျွန်မ ရင်ထဲလှိုက်ဖိုသွား၏ ။ ဒီ လိုအခြေအနေမျိုးလေးမှာ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပဲ ပြန်ချင်စိတ် ကုန်ခမ်းနေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး မှန်း သိလိုက်ရလို့ပါ။

သူလည်း ကျွန်မလိုပဲ အတူတူရှိနေခွင့်ရသည့် ဒီခရီးစဉ်လေးကို အဆုံးမသတ်ချင်ရှာဘူး ကို။

“ အဲဒီ လိုသာ တကယ်ဖြစ်လာရင် ကျွန်မက အပျော်ဆုံးဖြစ်မလားပဲ ”

သူ ဘာမှထပ်မပြောတော့ပါ။ သက်ပြင်းကို ခပ်ရှည်ရှည်ချသည်။

မျက်လုံးမှိတ်ထားသော သူ့မျက်ခုံးတွေကတော့ တွန့်ကျံနေကြ၏ ။ လုပ်ငန်းတွေအများကြီးကို တစ်ယောက်တည်း ဦးစီးနေ ရသော သူ့မှာ စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်စရာတွေ များပြားမှာပါ။

ဒီလိုယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်သူတော်ထားပြီးမှတော့ ကျွန်မကပဲ နားလည်ခွင့်လွှတ် ပေးရမှာပေါ့။

ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာသော လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ သူ့အမူအရာက တည်ငြိမ်အေးဆေး လျက် ကားကိုပဲ အာရုံထားမောင်းနေသလိုမို့ ကျွန်မပင် စကားများများစားစား မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။ သီ ချင်းတစ်ပုဒ်ကိုတော့ တိုးတိုးညင်းညင်းလေး ဖွင့်ထားသည်။

Bryan Adams ရဲ့ Please Forgive Me ။

ဆိုင်ရှေ့တည့်တည့်ကို ကျွန်မရောက်ချိန်မှာ သီတာက
သူ့တာဝန်ပြီးဆုံးပြီမို့ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာတာနှင့် တန်းတိုးသည်။
သီတာပြန်ပြီဆိုတော့ ချစ်မင်းရောက်နေတာ သေချာပါပြီ။ ခုတ လော
ချစ်မင်းတစ်ယောက် ဆိုင်ကိုစောစောရောက်နေတတ်သည်။ သူ့ကောင်မလေးနှင့်
စိတ် ကောက်နေကြတုန်းပဲနဲ့ တူပါရဲ့။

“ မနေ့က နေမကောင်းလို့ မလာနိုင်ဘူးဆို ”

“ ဟုတ်တယ် သီတာရေ၊ ခုတလော ကျန်းမာရေးက
သိပ်မကောင်းချင်ဘူး ”

“ အလုပ်တွေပဲ စွတ်လုပ်မနေနဲ့လေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း
ဂရုစိုက်ဦးမှာပေါ့ ”

“ အေးပါဟာ ”

“ အထဲမှာ ကိုချစ်မင်း ရောက်နေပြီ၊ သွားတော့မယ်နော် ”

အနားကနေ သီတာ ထွက်သွားတော့ ဆိုင်ထဲဝင်ရန် ပြင်နေသည့် ကျွန်မ
ခြေလှမ်းများကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ရှေ့မှ ပိတ်ကာတားဆီးလိုက်သည်။

နေဇော်။

မျက်နှာက ပြည့်ပြည့်ဝဝ သုန်မှုန်မှိုင်းညို့လျက်။

“ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း ”

“ အခု ဘယ်ကလာတာလဲ ”

“ ဘယ်ကလာရမှာလဲ အိမ်ကပေါ့ ”

သူက နှုတ်ခမ်းများကို တစ်ချက်တွန့်ကွေးလျက် မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။
နေပါဦး ဒီကောင် လေးက ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးနေတာ မဟုတ်ဘူးလား။

သူ့သွားတိုက်ဆေးနဲ့သွားပွတ်တံကို မယူသွား နိုင်ဘဲနဲ့လေ။

သတိတရနှင့်ပင် အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားမိသော အထုပ်လေးကို ကပျာကသီ ထုတ်ပေး လိုက်၏။

“ ရှေ့ ဒီမှာ ဟိုနေ့က မင်းပစ္စည်းတွေ ”

“ အဲဒါတွေ ဘာလုပ်ရမှာလဲ ”

“ ဟင် ”

သူ့ထံသို့ ကမ်းပေးနေသော အထုပ်လေးကို လက်နှင့်ရိုက်ချပစ်လိုက်ပြီး လေသံတွေက လည်း မာထန်နေသည်။ သူ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ကျွန်မ နားမလည်နိုင်တော့။

ခုလိုမျိုး ပြုမူတာကတော့ ရိုင်းစိုင်းလွန်းပါသည်။

“ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ဆက်ဆံလိုက်တာလဲ၊ မင်းလုပ်တာ အကြောင်းပြ ချက်မရှိဘဲ သိပ်ရိုင်းလွန်းတယ် ”

“ အကြောင်းပြချက်မရှိဘူး ဟုတ်လား ဟား ဟား ရယ်ချင်တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော့်ကို အရူးလုပ် သွားတာလေ၊ အဲဒါ အကြောင်းပြချက် မရှိတာတဲ့လား ”

“ မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ မင်းကိုငါက ဘာကိစ္စ အရူးလုပ်ရမှာလဲ ”

“ ခင်ဗျား မနေ့က အလုပ်မလာဘူး၊ သင်တန်းကိုလည်း နှစ်ရက်လောက်ပျက်တယ်၊ ကျွန် တော့်မှာတော့ စိတ်တွေပူလို့ ဖုန်းဆက်တော့လည်း ဆက်သွယ်မှုဧရိယာပြင်ပက များနေတယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်တောင် စိတ်ပူသွားရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိလား ခင်ဗျားသိလားလို့ ”

ဟင် ဘာတွေလဲ။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။ နေဇော်က ဘာလို့ ကျွန်မကို ဒါတွေလာပြော နေတာလဲ။ ကျွန်မဘာသာ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ပဲ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ဒီလောက်ထိ ပေါက်ကွဲစရာမှ မလိုတာ။

“ ငါ့ဟာငါ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ပဲပျက်ပျက်

မင်းနဲ့ဘာလိုပတ်သက်လို့လဲ၊ ငါ့ကိုယ်ရေးကိုယ် တာလေ၊ မင်းဒီလောက်ထိ လာပေါက်ကွဲပြနေစရာမှ မလိုတာ ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျားပြောတော့ ခင်ဗျား သိပ်မှန်နေမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတစ်ယောက် တည်းနေတဲ့ အိမ်မှာ လူကြီးတွေရှိပါတယ်လို့ အရူးလုပ်ပြီး လိမ်ထားခဲ့တာကရော၊ ကျွန်တော်က တော့ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ တကယ့်ကို စစ်မှန်တဲ့သံယောဇဉ်တစ်ခုနဲ့ ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုအဆင့်အတန်းမျိုးမှာမှ နေရာမပေးထားဘူးပဲ ”

“ မင်းစိတ်တွေ သိပ်လှုပ်ရှားနေပုံပဲ၊ မနက်အလုပ်ပြန်တော့မှ အေးအေးဆေးဆေး စကား ပြောကြမယ် ဟုတ်ပြီလား ”

“ ကျွန်တော် အဲဒီ အချိန်ထိ မစောင့်နိုင်ဘူး ”

“ မစောင့်နိုင်တော့ ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဘာမှန်းညာမှန်း မသိဘဲနဲ့ ငါက ဘလိုင်းကြီး ပြောခံနေရတာ လေ၊ ပြီးတော့ ဒါငါ့အလုပ်ချိန်၊ ငါ့ဆိုင်ရှေ့မှာ မင်းကို ဒီပုံစံနဲ့ ဘယ်လောက်ထိ စကားရပ်ပြောနေရဦးမှာလဲ ”

“ ကောင်းပြီလေ၊ ညဘက် လူပါးတဲ့အချိန် ကျွန်တော် ပြန်ဆင်းလာခဲ့မယ် ”

“ ဟေ့ ဟာ နေဦးလေ ”

ပြောပြောဆိုဆို လှည့်ထွက်သွားသော နေဇော်ခြေလှမ်းတွေက သွက်လက်မြန်ဆန်လွန်း နေသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်နေမှန်းပင် ခုချိန်ထိ ကောင်းကောင်းနားမလည်နိုင်သေး။

သေချာတာကတော့ အိမ်မှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း နေထိုင်သည်ဆိုသည့် အချက်ကို နေဇော် သိရှိသွားပုံပါပဲ။ ဒီကောင်လေး

ဘယ်လိုနည်းနဲ့များ သိသွားတာပါလိမ့်။

ညဦးပိုင်းတစ်ချိန်လုံး နေဇော်ကသာ ကျွန်မအတွေးထဲ
ရောက်ရှိနေခဲ့သည်။ ဘယ်လိုမှကို နားလည်ပေးလို့မရနိုင်သေး။ ဟိုတစ်ရက်က
စိတ်ဆိုးသွားတာကို ထားပါတော့။ ဒီနေ့ ပြောဆိုသွား သည့် စကားတွေကတော့
ဟိုတစ်နေ့က စိတ်ဆိုးတာနှင့် တခြားစီပါပဲ။ တစ်ခုခုကို ပြင်းပြင်းထန် ထန်
ခံစားပေါက်ကွဲနေပုံ။

“ ကျွန်တော် စကားပြောလို့ရပြီလား ”

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် စတိုခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ကျွန်မ
ရှေ့တည့်တည့်သို့ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ကြီး ရောက်ရှိမေးလိုက်ပါသော နေဇော်။
ယောင်ယမ်းပြီး နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိ သည်။ မနက်နှစ်နာရီခွဲ။

“ မင်း မင်း ဒီအချိန်ကြီး ဘာလုပ်တာလဲ ”

“ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့မပျော်ဘူး၊ ပြောချင်တာတွေ
မပြောရသေးမချင်း အိပ်လို့ လည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး ”

“ မင်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲကွာ၊ ငါ တကယ်နားမလည်တော့ဘူး၊
တစ်ချိန်လုံးလည်း စဉ်းစားနေတာပဲ၊ ခေါင်းတွေသာ ပူသွားတယ် အဖြေကတော့
ထွက်မလာဘူး၊ ပြော မင်းဘာတွေဖြစ် နေတာလဲ ”

ချစ်မင်းက ကောင်တာပေါ် ခေါင်းမှောက်ကာ မှေးနေသည်မို့
ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် လွတ် လပ်စွာ စကားပြောဆိုခွင့်ရပါသည်။

“ မမ ဘယ်သွားနေခဲ့တာလဲ၊ သင်တန်းမှာရော ကိုချစ်မင်းကိုရော
မေးကြည့်တော့လည်း နေလို့မကောင်းလို့ မလာတာလို့ပဲ ပြောကြတယ်၊
ဖုန်းဆက်တော့လည်း မရဘူး၊ ကျွန်တော် သိပ် စိတ်ပူနေခဲ့မိတာ ”

သူ့အသံတွေက ညဦးပိုင်းတုန်းကလို ကတုန်ကယင် မဟုတ်တော့ဘဲ

တည်ငြိမ်နေသည်။ သူ့စိတ်တွေနည်းနည်းတော့ အနည်ထိုင်သွားပြီနဲ့ တူပါရဲ့။

“ကျွန်တော် အရဲစွန့်ပြီး မမ အိမ်ကိုတက်လာခဲ့တာ၊ သော့ခလောက်ကပဲ ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြိုနေတယ်လေ၊ ဘေးခန်းကိုမေးကြည့်တော့မှ အဲဒီ အိမ်မှာ မမတစ်ယောက်တည်း နေတာ မှန်း ကျွန်တော် သိလိုက်ရတာ ၊ ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို လိမ်ခဲ့တာလဲ၊ မမ အိမ်မှာ လူကြီးတွေရှိနေ တယ်ဆိုတာမျိုး ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကိုလိမ်ခဲ့တာလဲ ”

ဒါကတော့ ကျွန်မအတွက် အဖြေရကျပ်သည့် မေးခွန်းတစ်ခုပါပဲ။ စတင်ခင်မင်ကာစက ဘာရယ်မဟုတ်ပြောထားမိသော စကားလေးတစ်ခွန်းက ခုလိုမျိုး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ သူ ခံ စားသွားရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ဘယ်သိပါ့မလဲ။

“ မင်းကို လိမ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကြီးတစ်ခုနဲ့ ငါလုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းက ငါ့အိမ်မှာ လူ ကြီးတွေရှိနေတယ်လို့ ထင်နေခဲ့တာကို ငါက ဒီတိုင်း မငြင်းခဲ့ရုံပဲ ”

“ ဘာလဲ မမ တစ်ယောက်တည်းနေမှန်း သိသွားရင် ကျွန်တော်က အိမ်ပေါ်ထိ တက်လာ မှာစိုးလို့လား ”

ခန့်တဲ့တဲ့ လေသံနှင့်မေးလိုက်သော သူ့အမူအရာက ကျွန်မကို နေရထိုင်ရ ကျပ်စေတာ တော့ အမှန်ပင်။

“ ငါ မသိဘူးကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ အခုလာဖြစ်လို့ အဲဒါကို ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ပြီး ပြဿနာ ရှာနေတာလဲ ”

“ ထားပါ မမ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေတာကို ဖုံးကွယ်ထားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန် တော်သိချင်တာက သက်သက်တစ်ခုပဲ ”

ဘာလဲ။ နေဇော်က ကျွန်မကိုတရားခံစစ်ဆေးသလို လုပ်နေတာပါလား။

စိတ်ထဲမှာတော့ ဖုထစ်သွားရပေမယ့် စိတ်ကိုအတတ်နိုင်ဆုံး
ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ပါသည်။ အိမ်ကိစ္စမှာ ကျွန်မက သူ့ ကိုလိမ်ထားသလို
ဖြစ်နေခဲ့တာ မဟုတ်လား။

“ မင်းက ဘာသိချင်တာလဲ ”

“ ဒီရက်မှာ မမ ဘယ်သွားခဲ့တယ်ဆိုတာပဲ ”

“ အဲဒါကို ငါက မင်းကိုပြောပြနေဖို့ လိုလို့လား ”

“ ကျွန်တော် အရမ်းသိချင်နေတယ်လေ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ”

သူ့မျက်ဝန်းမှာ ပူလောင်မှုအရိပ်တွေ စွန်းထင်းနေတာ ဘာလို့များလဲ။
စိတ်မရှည်နိုင်စွာနဲ့ လူတစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေတာကရော
ဘာသဘောများလဲ။

“ ဟုတ်တယ် ငါ့ချစ်သူနဲ့ အပန်းဖြေခရီးထွက်နေတာ ”

မတ်တပ်ရပ်နေသော သူ့ခြေထောက်တွေ ပျော့ခွေလျက် အနီးရှိ
ပလတ်စတစ်ထိုင်ခုံရှည် လေးပေါ်သို့ အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ကျသွားသည်။ ခေါင်းက
အောက်သို့ ငိုက်စိုက်ကျလျက်။

“ ဘယ်ကိုသွားကြတာလဲ ”

အနည်းအားယူပြီး ပြောလိုက်ရသလို သူ့အသံမှာ အင်အားတွေ
ကုန်ခမ်းချိနဲ့နေကြသည်။

“ ချောင်းသာကို ”

“ ဒီတော့ မမ နေကောင်းသွားပြီလား ”

“ လူကို လန်းဆန်းသွားတာပဲ ”

နေဇော်ခေါင်းတွေ တဖြည်းဖြည်းမော့လာသည်။ ကျွန်မကို

မော့ကြည့်လိုက်သော မျက်ဝန်း တွေမှာ မျက်ရည်စတွေ နှုတ်ခမ်းများကိုလည်း အားယူပြီးလိုက်သေး၏။

“ မမ ကျေနပ်လာတယ်ဆို ပြီးတာပါပဲ ”

လေသံပျော့လေးနှင့် ပြောလိုက်သော စကားအဆုံးမှာ သူဆိုင်ထဲကနေ ထွက်ခွာသွားခဲ့၏။ သူ့နောက်ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ အမျိုးအမည်မသိသော ခံစားချက်သိမ့်သိမ့်လေး တစ်ခုက ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေခဲ့သည်။

ဘယ်လိုကြီးလဲ။ ဝမ်းနည်းသလိုလို သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကိုယ်ကပဲ နာကျင်သလိုလို ကျွန်မကပဲ နေဇော်အပေါ်မှာ အမှားကြီးတစ်ခုခု ကျူးလွန်မိသည့် တရားခံတစ်ယောက်လို။

အို ဘာဆိုလို့လဲ။ ငါ့ချစ်သူနဲ့ ငါ့ဟာငါ ခရီးတိုလေးသွားဖြစ်ခဲ့တာ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်ကျူး လွန်တာမို့လို့လဲ။ ငါက ဘာတွေများ မှားသွားလို့လဲ။

*

“ နင့်ကိုသူ သိပ်စိတ်ပူနေတာ၊ အဲဒီ ရက်တွေမှာ သင်တန်းကိုလာတာလည်း စိတ်ပါလို့မဟုတ်လောက်ဘူး၊ နင့်ကိုလာလာရှာတာပဲ၊ နင့်ကိုလည်းမတွေ့ ဖုန်းကလည်းဆက်တိုင်း အဆင်မပြေဆိုတော့ သူ တော်တော်လေး ယောက်ယက်ခတ်နေခဲ့တာ ”

ဝေမွန်က ကျွန်မကို တွေ့သည်နှင့် နေဇော်အကြောင်း ဖောက်သည်ဆီးချသည်။ သူ ဘာ လို့များ ခုလိုမျိုး ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်သွားရတာ လဲ။ ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူ ဒီ လောက်ထိ လိုက်ခံစားစရာ ဘာလိုလို့လဲ။

“ ငါထင်တာတော့ နေဇော်က နင့်ကို စိတ်ဝင်စားနေပုံပဲ၊ အဲဒါ
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာထက် သူ နင့်ကို ချစ်နေပြီလို့ ငါ
ထင်တယ် ”

“ ဟာ နင်ကလည်း ”

ဝေမွန်ရဲ့ထင်မြင်ချက် ကြီးမားပြင်းထန်လွန်းသည်။ ကျွန်မလည်း
အရင်တုန်းကလို မစနဲ့ နောက်နဲ့ဟု တားမြစ်ရလောက်အောင်
အင်အားကုန်ခမ်းနေခဲ့သည်။ နေဇော်ဟာ တကယ်ကိုပဲ ကျွန်မအတွက်နဲ့
ခံစားနေရပြီလား။

ကျွန်မကိုချစ်နေတယ်တဲ့လား။ ဆိုင်ထဲကနေ ထွက်ခွာသွားသော
သူပုံရိပ်လေးကို မျက်လုံး ထဲမှာ ပြင်မြင်ယောင်လာမိသည်။ အဲဒီ ပုံရိပ်လေးကြောင့်
ကျွန်မ စိတ်နှလုံးထဲမှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားခဲ့ရတာ လည်း အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲ။

“ နင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ”

ဝေမွန်က ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သိခင်နေပုံနှင့်
တတွတ်တွတ်လိုက်မေးနေသည်။ ကျွန်မ ကတော့ စာသင်နေပြီဖြစ်သော
သင်တန်းခန်းမထဲကိုသာ အာရုံတွေ ရောက်နေမိ၏ ။

နေဇော် မလာပါ။ သက်ပြင်းလေးကို ခိုးခိုးချဖြစ်နေတာ
ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်းပင် မသိ နိုင်တော့။

“ ဖြေလေဟာ အကယ်၍ များ နေဇော်က နင့်ကိုဖွင့်ပြောလာခဲ့ရင် နင်
ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ လို့ ”

ဒီမေးခွန်းကို ဒီထက်ပိုပြီး ကျွန်မ ရှောင်ပုန်းလို့မရတော့မှန်း
ရိပ်စားမိလိုက်သည့်နောက်မှာ ဝေမွန်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်၏ ။

“ နေဇော်က ငါ့ကို တကယ်ပဲ ချစ်နေခဲ့ပြီးဆိုရင်တောင်

ဖွင့်ပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ငါ့မှာ ချစ်သူရှိတာကို သူ သိနေလို့ပဲ ”

“ ဘာ ဘယ်လို သုမေ နင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ”

“ ဟုတ်တယ် ဝေမွန်၊ ငါ့မှာ ချစ်သူရှိတယ်၊ သူက အလုပ်အရမ်းများတဲ့သူမို့ တော်ရုံတန်ရုံ ငါ့ကို အချိန်မပေးနိုင်ဘူး၊ ငါနဲ့လည်း ဆက်ဆံရေးက အေးတိအေးစက်လို့ ပြောရင်ရနိုင်တယ်၊ ဒါ ကြောင့်မို့လည်း ငါ့မှာ ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိနေကြောင်းကိုတောင် ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးခဲ့ ဘူး ”

“ နေဇော်က ဒါကို သိသွားပြီးပြီပေါ့ ”

“ ဟုတ်တယ် သူ သိတယ်၊ ပထမတော့ ငါ နောက်နေတာလို့ သူ ထင်ရင်ထင်နေမှာပေါ့ ”

“ ငါ စိတ်ညစ်လိုက်တာဟာ၊ ဒီလိုသာဆို နေဇော် သနားပါတယ် ”

ဝေမွန်က သူ့အတွေးနှင့်သူ ပြောလိုက်သောစကားမို့ ကျွန်မ စောဒကတက်မနေတော့ပါ။ ကျွန်မဘက်က ဘာအမှားမှ ကျူးလွန်တာခြင်းမရှိတာမို့ အရာရာကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ရဲပါသည်။

သို့သော် နေဇော် သင်တန်းမလာသည့်ကိစ္စကတော့ ကျွန်မအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေစေခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။ ကျွန်မဘက်က စတင်ပြီးလည်း ဖုန်းဆက်ချင်စိတ် မရှိခဲ့။ ဒီဖုန်းနံပါတ် လေးကို တစ်ချက်လောက် နှိပ်လိုက်ရမှာ ကျွန်မ တွန့်ဆုတ်နေမိသည်။

အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ခြေလှမ်းများကို အေးအေးလူလူ လျှောက်လှမ်းလာရင်း နေဇော်အကြောင်းတွေကို တွေးနေမိပါလျက်နဲ့ ဖုန်းကိုတော့ လုံးဝမဆက်မိလိုက်ဖို့ ကိုယ့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့၏ ။

ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာရှိသော ဈေးဝယ်စင်တာတစ်ခုရှေ့တွင် ကျွန်မ ခြေလှမ်းရပ်လိုက် ၏ ။ ဒီညနေကို ဆိုင်သွားစရာ မလိုပါ။ ကျွန်မ၏

နားရက်ဖြစ်သည်။

စင်တာထဲမှ ယောက်ျားလေး အသုံးအဆောင်နှင့် ပတ်သက်သော ဆိုင်ခန်းများကို ကျွန်မ တစ်ဆိုင်ဝင်တစ်ဆိုင်ထွက် လိုက်ကြည့်သည်။
ဘယ်ပစ္စည်းက ဉာဏ်ထက်နဲ့ အလိုက်ဖက်ဆုံးလဲ ဆိုတာ ကျွန်မမှာ ဇေဝဇဝါ။
နောက်သုံးရက်ဆိုရင်ပဲ သူ့ရဲ့သုံးဆယ်ပြည့်မွေးနေ့ရှိသည်။ ခုထိ မွေး နေ့လက်ဆောင်
ဘာပေးရမလဲ သေသေချာချာမဆုံး ဖြတ်နိုင်သေး။

ဈေးပေါသော ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်များကို သူ သုံးလေ့သုံးထ မရှိတော့
ကျွန်မ ကောင်း ကောင်းသိပါသည်။ သူ နှစ်သက်သော အမှတ်တံဆိပ်များထဲသို့
ကျွန်မ မရဲတရဲ ဝင်ကြည့်မိသည်။ ကျွန်မ တတ်နိုင်သော ငွေကြေးနှင့် နောက်ဆုံးပေါ်
ဘာဒီဇိုင်းကိုမှ မရနိုင်တာ သေချာပါသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မစိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ ပလက်တီနမ်
လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်း ဝယ်ပေးဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်မ စုဆောင်းထားသော
ပိုက်ဆံနှင့် လောက်ငပြီး သူနဲ့လည်း လိုက် ဖက်မည်ထင်သော
လက်စွပ်ဒီဇိုင်းလေးတစ်ခုကို ကျွန်မ ရွေးချယ်လိုက်၏ ။

သူ နှစ်သက်မှာပါလေ။

*

ညနေပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး အနားရနေတာမို့ ကျွန်မ အေးအေးလူလူပင်
အိမ်နောက်ဖေး ဝင် ချက်ပြုတ်နေလိုက်သည်။ နေဇော်ကိုတော့ သတိရမိသေး၏ ။
သင်တန်းကိုတောင် ရောက်မလာ တာ ကျွန်မကြောင့်များလား။ ဒီလိုမျိုး
ကလေးဆန်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သူ နားလည်အောင်
ကြိုးစားပေးနိုင်မှာလဲ။

ကျွန်မကို ချစ်နေခဲ့တယ်ဆိုရင်လည်း ဒါ သူ့အမှားပါပဲ။ သူနဲ့ စတွေ့ကတည်းက ကျွန်မမှာ ရည်းစားရှိကြောင်း ဖွင့်ပြောပြခဲ့တာပဲလေ။

အမဲသားကို အချိန်ပေးပြီး သေချာပြုတ်ထားလိုက်သည်။ ဒါဆို သုံးရက်လောက်တော့ အ သာလေးစားလို့ရသည်လေ။ ပြီးတော့ ရှောက်သီး သုပ်ချဉ်ချဉ်စပ်စပ်လေး သုတ်လိုက်သည်။ အ ရည်သောက်ကိုတော့ ပဲကြီးဟင်းခပ်ပျစ်ပျစ်လေး တည်လိုက်၏ ။

အားလုံးချက်ပြုတ်ပြီးစီးသွားတော့ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲသည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း သိပ်အားလွန်းပြီး တစ်ခုခုလိုနေသလိုလိုတောင် ဖြစ်နေသေးတော့။ ကျွန်မ ဘဝက အလုပ်နဲ့ကိုယ် နဲ့ မပြတ်သွားလာနေရတာ ကို နေသားကျနေခဲ့ပြီးပြီပဲလေ။

တစ်ကိုယ်တည်း ဝရန်တာထွက်ထိုင်ရင်း စားတစ်အုပ်ဖတ်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏ ။ နှစ်မျက် နှာ သုံးမျက်နှာလောက် ဖတ်ပြီးသွားသော်လည်း အာရုံတွေက စာအုပ်ထဲလည်း ဈာန်ဝင်စားလို့မရ။ အတွေးတွေက ဟိုဟိုဒီဒီ ပျံ့နှံ့နေသည်။

ဉာဏ်ထက်ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သေး၏ ။ ချောင်းသာက ပြန်လာပြီး လမ်းခွဲလိုက် ကတည်းက ဖုန်းလေးတစ်ချက်လောက်တောင် မပြောဖြစ်သေးဘူးလေ။ သို့သော် နာရီကိုကြည့် လိုက်တော့ ခြောက်နာရီတောင် မထိုးသေးသည်မို့ ဖုန်းဆက်မည့်အစီအစဉ်ကို ကိုယ့်ဘာသာ ပြန် ဖျက်လိုက်ရသည်။ ဒီအချိန်ဆို သူ့အလုပ် မပြီးသေးပါ။

“ ဟူး ဒီလိုကျတော့လည်း ပျင်းစရာကောင်းလိုက်တာနော် ”

အရင်က ဆိုင်နားရက် ညနေပိုင်းတွေဆို နေဇော် ရောက်လာတတ်ပြီး ကျွန်မနှင့်အတူ ဟို နားဒီနား လျှောက်သွားရင်း တစ်ခုခုစားကြသောက်ကြသည်။ ခုတော့ ကျွန်မရဲ့နားရက်က တိတ် ဆိတ်လချည်လား မဟုတ်သေးပါဘူးလေ

နေဇော်ဆိုတာ မရှိခင်တုန်းက ကျွန်မရဲ့အနားယူချိန် တွေကို ဘယ်လိုများ
ဖြတ်သန်းခဲ့တာပါလိမ့်။

စာအုပ်ဖတ်မည်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများ ထိုင်ကြည့်မည်။
အိပ်စက်အနားယူမည်။ ဖုန်းတစ် လုံးလုံးနှင့်ဂိမ်းကစားမည်။ အခုတော့ အဲဒီ ဟာတွေ
တစ်ခုမှ မလုပ်ချင်ပါဘဲ စိတ်ထဲမှာ ဟာတာတာ ဖြစ်နေရသည်။

နေဇော်ဆီကို ဖုန်းဆက်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သေး၏ ။ လက်များက
ဖုန်းလေးကို ကောက်ကိုင် မိပြီးသွားပြီ။ မှတ်ထားသော သူ့နာမည်လေးနားမှာ
တစ်ဝဲလည်လည် ဖြစ်ပြီးသွားပြီ။ သို့သော် ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်ကိုယ်မို့ ဖုန်းကို
ဘေးနားပြန်ချထားလိုက်၏ ။

ဘာလို့များ ဆက်နေမှာလဲ။ ဒီလိုတွေ လုပ်နေတော့မှ သူ့ကို
မျှော်လင့်ချက်တွေ ထပ်ပေး တယ်လို့ ထင်သွားရင် မခက်လား။

တော်ပါပြီလေ။ ဘာမှလုပ်ဖို့ စိတ်မပါမယ့်တူတူ ဘုရားထိုင်ရှိခိုးနေတာပဲ
ကောင်းမည်။ ဒီလို နဲ့ပဲ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်လိုက်မိရင်း။

*

“ ဟင် ဘယ်အချိန်တောင် ရှိသွားပြီလဲ ”

အလန့်တကြားနှင့် နာရီကိုကြည့်မိတော့ ရှစ်နာရီတောင်ခွဲနေပြီ။ ညက
ပျင်းပျင်းနှင့်ပင် အိပ် ရာထဲလဲနေရင်း အိပ်ပျော်သွားခြင်းကြောင့် နာရီလည်း
နိုးစက်မပေးလိုက်မိ။

ရေမိုးချိုး ခပ်သွက်သွက် ပြင်ဆင်ပြီး ထမင်းချိုင့် ထည့်လိုက်သည်။
သင်တန်းသို့ အပြေး တစ်ဝိုင်းလာနေရသည့်ကြားထဲက နေဇော်ကို
သတိရလိုက်သေး၏ ။ ဒီနေ့ရော သူ သင်တန်းလာပွဲ မလား။

ကျွန်မ၏ စိုးရိမ်ပူပန်မှု မှန်ကန်သွားပါသည်။ ဒီနေ့လည်း သင်တန်းသို့
နေ့ဇော် ရောက်မလာ ပါ။

“ ငါတော့ စိတ်ပူတယ် သုမေ ”

“ အင်း ”

ကျွန်မရဲ့ “အင်း” က လေးလေးပင်ပင် သံရှည်ဆွဲလျက်။ ကျွန်မကို
သူ့အရွဲ့တိုက်နေတာ လား။ သင်တန်းကို နှစ်ရက်ဆက်ပျက်ကွက်တာဟာ သူ့အတွက်
သင်ခန်းစာနှစ်ခုလောက် လွတ် သွားပြီ။ အဲဒီ သင်ခန်းစာနှစ်ခုဟာ
နှစ်လပြတ်သင်တန်းတစ်ခုအတွက် ဘယ်လောက်တောင် အ ရေးကြီးလဲဆိုတာ သူ
မတွေးမိဘူးတဲ့လား။

“ သူ တမင်လုပ်နေတာပဲ၊ သေချာတယ် ဝေမွန် ”

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟာ နင်ဖုန်းလေးဘာလေးဆက်ပြီး
သတင်းမေးကြည့်ပါဦး ”

“ ငါ မလုပ်ချင်ဘူး ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ နင်တို့က သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ သူ
ဒီလောက်ပျောက်နေတာ နင်အကျိုးအကြောင်းလောက်တော့ ဖုန်းဆက်ပြီး
စုံစမ်းသင့်တာပေါ့ ”

ဝေမွန်မမြင်အောင် ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်မဲ့လိုက်မိသည်။
ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က သူ ငယ်ချင်းတွေဆိုရင် သူ ဘာလို့များ အချိုးမပြေတဲ့
စကားမျိုးတွေ လာပြောသွားရတာ တဲ့လဲ။ နှစ်ဦး လုံးအတွက် အကျိုးမဖြစ်စေမည့်
စကားမျိုးတွေလေ။ သူ မပြောသင့်ဘူးမဟုတ်လား။

“ ဆက်လိုက်ပါဟာ နော် သုမေ၊ နင်ကလည်း ဒီလောက်ထိတော့
မလုပ်သင့်ပါဘူး ”

“ ဪ ခက်ပြီ ငါက ဘာလုပ်နေလို့လဲ ”

“ မသိတော့ဘူးဟာ နင်တို့နှစ်ယောက်က တကယ့်ကို တစ်ယောက်တစ်မျိုး၊ ဒါပေမဲ့ ဖုန်း လေးဘာလေးတော့ ဆက်ကြည့်လိုက်ပါဟာ ”

နောက်ဆုံးတော့လည်း ဝေမွန်ပစ်မှတ်က ဒီကို ရောက်လာတာပါပဲ။

“ တော်ပြီ ငါ ထမင်းစားတော့မယ် ”

ကျွန်မက ထမင်းချိုင့်လေးကို ဆွဲယူဖွင့်လိုက်တော့ ဝေမွန်က မျက်နှာကို ရှုံ့ကာတွန့်ကာ နှင့်

“ စားစား တစ်ခုခု မပြောချင်တော့ဘူးဆို ထမင်းပဲ ဖွင့်စားနေတော့၊ နင့်ကို တကယ်ပဲ မပြောချင်တော့ဘူး ”

ဝေမွန် ထထွက်သွားတော့မှ မစားချင်ဘဲ အတင်းစားနေရသော ထမင်းချိုင့်ဆီကနေ မျက် နှာခွာလိုက်မိသည်။ နေဇော်တစ်ယောက် ဘာများဖြစ်နေတာပါလိမ့်။

ညနေဘက် ဆိုင်သို့လည်း သူ ရောက်မလာပါ။

“ ချစ်မင်းရေ နေဇော်ကို တွေ့မိသေးလား ”

“ မတွေ့ဘူး အစ်မ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ အကြွေးယူထားပြန်ပြီလား ”

“ မဟုတ်ပါဘူးဟာ ဒီတိုင်းပဲ မမြင်တာကြာလို့ မေးတာပါ ”

ချစ်မင်းက ကျွန်မကို မယုံသင်္ကာမျက်လုံးများနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်။ ကျွန်မပုံစံက သူ့ကိုစိတ်ပူနေမှန်း သိပ်သိသာနေပြီလား။ မဖြစ်သေးပါဘူး ဒီကောင်လေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ ထုတ်မပေးမိအောင် ကြိုးစားရပါမည်။

